

	Cười	Ảnh
	nhạt	đền
Hồi	lâm	bóng
	quyển	tóc
thú	phòng	đem
	khư	hội
tử	đời	gấp
	bảo	trình
<u>Mục Lục</u>	kiếm	nhân

Thấy mẹ chồng nàng dâu họ Đức mời một vị tiểu thư mười bảy mười tám tuổi vào phòng, quả nhiên vị tiểu thư này vóc dáng nhỏ nhắn, nhưng cũng không có gì là “yếu ớt”. Nàng khoác chiếc áo bằng đoạn thêu hoa đỏ chói, lộ ra đuôi tóc kim tuyến, trên tóc cắm một chiếc trâm hình một con phượng đỏ ngậm hạt châu. Trên mặt đánh phấn, đó nhất định là loại phấn đất tiền, nhan sắc diễm lệ, mà còn hài hòa, không giống như đám phụ nữ dung tục thoa son trát phấn lên mặt rất không tự nhiên.

Vị tiểu thư này không những dung mạo xinh đẹp mà còn bộc lộ một phong thái đường hoàng, nụ cười của nàng như mang theo gió xuân, giọng nói không to nhưng rất rõ, cử chỉ thích hợp mà không thô lỗ. Nàng và Đức đại phu nhân nhường nhau hồi lâu, nhất định mời Đức đại phu nhân đi trước. Đức đại phu nhân lại cố chấp không chịu, nói thẳng:

“Muội đã tới nhà ta rồi, chúng ta đâu thể đi trước được!” Ngọc Kiều Long cười nói “Vậy mời thiếu phu nhân!”

Dương Lệ Phương cười vội lui về phía sau. Lúc ấy hai bộc phụ của Ngọc Kiều Long cùng một a hoàn ăn mặc còn lộng lẫy hơn cả Dương Lệ Phương đều cười nói “Đức phu nhân người là chị dâu Tam tiểu thư chúng tôi, xin đừng khách khí!”

Du Tú Liên nhìn tới đó liền vào phòng trong, buồng rèm xuống, qua bức rèm nghe Đức đại phu nhân đã mời Ngọc Kiều Long vào rồi, họ rất khách khí mời ngồi nói chuyện,

Đức đại phu nhân hỏi Ngọc Kiều Long hai hôm nay ở nhà làm những gì? Ngọc Kiều Long cười nói “Không làm gì cả, ta muốn tới thăm Ngũ tẩu nhưng lại sợ Ngũ tẩu bận. Vả lại ta mà tới thì thiếu phu nhân lại bị phiền phức!”. Dương Lệ Phong cũng mềm mỏng nói hai câu khiêm tốn, sau đó nghe Đức đại phu nhân nói “Hôm nay ta không chỉ mời Tam tiểu thư, mà còn muốn mời Khâu đại phu nhân nữa! Nhưng hôm nay bà phải về nhà mẹ ruột, từ tạ lời mời của ta. Vốn ta cũng nghĩ cuối năm Tam tiểu thư nhất định bận rộn hơn ngày thường, nên chờ qua năm hãy mời. Nhưng hai ngày nay bọn ta còn có một vị khách, là người nổi tiếng, trước đây tiểu thư nghe ta nói qua đã muốn gặp, hôm nay cô ta cũng muốn gặp tiểu thư”.

Ngọc Kiều Long dường như hơi bực tức, cười hỏi “Vị nào thế?”. Đức đại phu nhân nói “Sao? Khách tới mà cô ta lại núp rồi à? Dương nhi mau mời Du cô nương đi!”. Lại nói nhỏ với Ngọc tiểu thư “Là Du Tú Liên, mới ở hai ngày cô ta còn phải đi. Nay ta tìm cách bảo cô ta diễn một màn song đao cho mọi xem xem!”. Lúc này Dương Lệ Phương đã cười đi vào phòng trong, tới trước mặt Tú Liên cười khế nói “Ngọc Kiều Long tới rồi, phu nhân cháu mời người ra gặp!”.

Du Tú Liên mỉm cười, ung dung đi ra khỏi phòng, lúc ấy Ngọc Kiều Long đã đứng dậy. Nhìn thấy Du Tú Liên, sắc mặt nàng bất giác biến đổi, như rất kinh ngạc, nhưng vẻ khác lạ này chỉ thoáng qua, vẻ mặt nàng vẫn bình thường. Đức đại phu nhân bèn cười giới thiệu “Đây là Tam tiểu thư của Ngọc phủ, đây là sư phó Du tiểu thư trong nhà ta trước đây, hai tiểu thư đây, một vị thì chuyên luyện võ, một vị thì thích nhìn người luyện võ”.

Du Tú Liên nhìn vị quý tiểu thư kia gật đầu mỉm cười, ánh mắt như mũi tên nhọn bắn lên mặt Ngọc Kiều Long. Nàng cũng gật gật đầu cười cười không tự nhiên, ánh mắt cũng nhìn chằm chằm Du Tú Liên như nói người nhìn ta như vậy, thì ta cũng nhìn người như vậy! Hai người trừng mắt nhìn nhau một lúc, bỗng nhiên Ngọc Kiều Long tươi cười nhìn Đức đại phu nhân nói “Ta cảm thấy vị Du thư này rất quen?”. Du Tú Liên cũng nói “Ta thấy cô cũng quen, hình như tối qua chúng ta đã gặp nhau rồi?”. Đức đại phu nhân cười nói “Đó chắc là cô nằm mơ rồi! Mời ngồi! Mời ngồi!”. Dương Lệ Phương bưng trà tới mời, Ngọc Kiều Long cười hỏi “Ta đã nghe Đức ngũ tẩu nói tới tỷ tỷ từ lâu, nói tỷ tỷ rất có bản lĩnh!”. Du Tú Liên cũng cười nói “Bản lĩnh của ta so với tiểu thư còn kém xa, ta chỉ biết vọt lên nóc nhà vượt tường, không biết chui cửa sổ!”. Ngọc Kiều Long lại biến sắc rồi như không hiểu, vẫn tươi cười hỏi “Du tỷ tỷ tới Bắc Kinh lúc nào?”. Du Tú Liên nói “Ta mới tới hai ba hôm, nếu tới sớm thì chúng ta đã sớm gặp nhau rồi!”. Ngọc Kiều Long lại cười nói “Tỷ tỷ tới chỗ Đức Ngũ tẩu đây ăn tết sao?”. Du Tú Liên lắc đầu nói “Không phải, ta tới Bắc Kinh để giải quyết chút việc, định mua một cái khăn che đầu

bằng the xanh, mua hai tấm da hồ ly nữa”. Ngọc Kiều Long nói “Phải rồi, nghe nói da hồ ly năm nay rất rẻ?”.

Du Tú Liên nói “Chắc cũng chia ra lớn nhỏ, hồ ly lớn không đắt lắm, nhưng hồ ly nhỏ chắc khó kiếm một chút!”. Ngọc Kiều Long cười cười, cúi đầu uống một hớp trà.

Lúc này vẻ mặt của Đức đại phu nhân cũng không tìm được phát đỏ lên, vì câu này của Du Tú Liên dường như có hơi điên tam đảo tứ, tự nhủ :

“Rốt cuộc cô ta quen đi lại giang hồ, thấy người lạ không biết nói chuyện gì, bèn chen vào nói qua chuyện khác.” A hoàn theo hầu Ngọc Kiều Long nhìn Du Tú Liên một cái, cầm áo khoác của tiểu thư rồi lùi sang một bên. Dương Lệ Phương ở bên cạnh rất sốt ruột về Du Tú Liên, thầm nhủ “Vị Du cô nương này hôm nay thế nào ấy! Trong nhà người ta mấy ngày nay đang ồn ào chuyện Bích Nhãn Hồ Ly gì đó, mới gặp mặt đã nói với người ta mấy câu như thế, không phải cố tình châm chọc người ta sao?”.

Lúc ấy Ngọc Kiều Long nhìn Du Tú Liên một cái, rồi quay qua Đức đại phu nhân nói “Chuyện đó trong nhà chúng tôi còn chưa xong, lời đồn bên ngoài thì ngày càng nhiều. Khiến cha ta muốn từ quan, mẹ ta ngày nào cũng buồn, vì vậy hôm nay Ngũ tẩu vừa mời là ta tới ngay, vì ở nhà cũng rất buồn phiền”, lúc nói vẻ mặt nàng lộ ra nét buồn bã. Đức đại phu nhân nghe Ngọc Kiều Long nói ra mới dám hỏi, bèn chau mày hỏi “Quý phủ dùng không phải đều là người già sao?”.

Ngọc Kiều Long đặt hai tay trên gối, nàng mặc áo dài bằng đoạn trắng xanh, cúi đầu, chuối hạt châu dưới mỏ con chim phượng rủ xuống đong đưa qua lại, ầm ức nói “Tuy đều là tôi tớ lâu năm, nhưng trong đó thực sự có người xấu hay không thì không ai dám nói. Cha ta cảm thấy những lời đồn bên ngoài tuy không đáng tin, nhưng muốn gột rửa hiềm nghi, bèn định thay đổi tất cả người dùng trong ngoài phủ, sau đó tự từ quan. Nhưng có rất nhiều thân hữu đều tới khuyên lão nhân gia, nói là không nên vì một chút chuyện không có bằng cứ mà từ quan, phụ ân trách của triều đình. Vả lại có mấy người đây tớ, mẹ ta xưa nay không rời xa. Chỉ vì mấy lý do này, năm tới chỉ sợ vẫn chưa thể quyết định thế nào! Ta tuy trú ở một phòng khác, không dự vào chuyện nhà, nhưng mỗi ngày nhìn thấy ai cũng mặt mày ủ ê, tối đến cũng một đêm giật mình mấy lần, ta cũng không biết là có chuyện gì, người khác đều không nói với ta. Ngũ tẩu nghĩ xem, hàng ngày cứ như thế, ai mà chịu được!”.

Đức đại phu nhân có vẻ bất bình, nói “Thật là chuyện không thể ngờ được, một mảnh ngói nhỏ lại đánh ngã được người ! Lão thái gia nhà muội cũng quá hiền lành, không biết cai quản sao ? Tôi tớ ai xấu thì cứ đuổi đi, bên ngoài có ai phao tin đồn nhảm thì cứ bắt giam”. Nói tới đây bà nhìn nhìn Du Tú Liên nói “Du muội muội cũng đừng chỉ tin lời một bên Lưu Thái Bảo. Người thấy đấy, mấy gã vô lại kia quấy nhiễu phủ đệ lớn

của người ta tới mức nào ? Người là hiệp nữ nổi danh, người giúp ta dẹp nổi bất bình này, giết Lưu Thái Bảo đi!”.

Ngọc Kiều Long cũng không nhìn được cười, nói “Cũng không trách gã họ Lưu đó, nếu không có người quyền thế che chở y cũng không dám làm thế. Vả lại tôi tớ chúng tôi dùng cũng quá nhiều, trong đó khó tránh khỏi cỏ lúa lẫn lộn, tục ngữ có câu “Không có lửa sao có khói”, sao họ Lưu không phao tin đồn cho nhà khác mà chỉ nói chúng tôi, đủ thấy ...”.

Đức đại phu nhân nói “Đó là vì lão thái gia làm việc quá nghiêm, đại khái đều đắc tội với đám lưu manh bọn chúng ! Lưu Thái Bảo là kẻ cầm đầu bọn lưu manh, y lại dựa vào thế lực của phủ Bối lạc”.

Ngọc Kiều Long khẽ thở dài, đưa mắt nhìn Du Tú Liên nói “Nếu ta được như vị Du tử tử này thì tốt quá. Ta cũng không cần biết võ nghệ, chỉ cần ta có thể ra bên ngoài thì hay rồi!”. Đức đại phu nhân lại nói “Muội là thiên kim tiểu thư, đừng nói ra ngoài, chỉ là đi ra khỏi khuê các một bước, cũng có a hoàn bộc phụ dìu! Vị Du đại muội bọn ta đây trong nhà làm bảo tiêu, từ nhỏ đã theo lão nhân gia qua lại giang hồ”. Ngọc Kiều Long nói “Vì vậy ta rất hâm mộ Du tử tử, hôm nay đã gặp nhau, xin Du tử tử đối xử với ta như em gái, đừng coi như người ngoài mới nên!” Dương Lệ Phương đứng cạnh nghe Ngọc Kiều Long nói thế, lại nhìn Du Tú Liên một cái.

Du Tú Liên đầu tiên hơi cười nhạt, nhưng lúc này cũng hơi ngẩn ra, trong lòng không quyết được chủ ý. Vì nghe mấy câu này của Ngọc Kiều Long thì rõ ràng xưa nay nàng ở một mình trong chốn thâm khuê, đừng nói chuyện bên ngoài, mà ngay cả chuyện xảy ra trong phủ nàng cũng không thể lập tức biết ngay. Con người ôn nhu hòa nhã như vậy, lời lẽ lại rất đáng thương thật khiến người ta bất giác mềm lòng, thậm chí còn hối hận vừa rồi đã ăn nói lỗ mắng.

Nàng bèn quan sát kỹ Ngọc Kiều Long, vóc dáng và eo lưng này, rõ ràng giống người sử bảo kiếm tối qua, nhất là dưới gấu quần lộ ra một đôi bàn chân to mang tất lụa màu hồng nhạt, đôi hài phụ nữ Bát kỳ thêu hoa khảm ngọc, chân rất thon, nhưng nếu mang giày thì không khác gì chân đàn ông. Du Tú Liên lại chú ý hai cổ tay của Ngọc Kiều Long, thấy nàng mang một đôi vòng vàng lóng lánh, ngón tay nhỏ nhắn đeo nhẫn ngọc nhẫn vàng rất mềm mại, không giống người biết sử kiếm.

Lúc này Ngọc Kiều Long nhìn Du Tú Liên, Du Tú Liên cười cười nói “Ta không biết khách khí, vừa rồi Ngọc muội muội nói vậy, ta thật không dám nhận. Nhưng ta nghĩ chuyện trong quý phủ thật không phải là chuyện bình thường ! Ta phiêu bạt giang hồ đã bốn năm năm, chuyện gì cũng đã gặp qua, có một loại đạo tặc để trốn tránh quan phủ truy bắt thường mai danh ẩn tích, hoặc cải trang làm người khác giới đi làm nô bộc cho

người ta, lại thường làm quen với công tử tiểu thư trong phủ đệ nào đó, y nắm chỗ yếu của chủ nhân, chủ nhân biết chắc y là gian tặc cũng không làm gì được". Ngọc Kiều Long gật đầu nói "Chuyện loại này ta cũng từng nghe qua, nhưng trong nhà ta tuyệt không biết! Anh chị ta đều đang ở chỗ làm quan, trong nhà chỉ có cha mẹ ta và ta là chủ nhân". Du Tú Liên nói "Người trong phủ đã ít, tôi tớ lại nhiều, đương nhiên có điểm kiểm tra không được. Ta nghĩ chỉ cần tiểu thư cô tìm cách, nhất thiết phải điều tra tường tận lai lịch của tôi tớ nam nữ, ngăn chặn lời đồn đại bên ngoài. Nếu không như vậy chuyện gì ồn ào xảy ra, e rằng cho dù đại nhân của quý phủ từ quan cũng không ích gì! Chỉ vì thân đã làm Cửu môn Đề đốc mà trong nhà lại có đạo tặc ung dung cư trú, tội danh ấy không phải nhỏ, đến lúc xảy ra chuyện, cô cũng khó tránh tội bất hiếu!" Ngọc Kiều Long hơi ngẩn ra.

Đức đại phu nhân lại thở dài nói: "Nếu người là Tam tiểu thư có thể sẽ dễ làm, người có thể cầm đao đi tra vấn từng người một, chứ Tam tiểu thư sao làm được? Trong nhà họ dùng tất cả bao nhiêu người, tiểu thư đều không biết! Nữ bộc thì tiểu thư còn có thể tra hỏi, chứ tớ trai tiểu thư vẫn không thấy mặt, hơn nữa một vị tiểu thư đâu thể đi tra vấn đầy tớ?" Ngọc Kiều Long thở dài nói "Hiện nếu đại ca hoặc nhị ca ta ở nhà thì sẽ làm được!" Đức đại phu nhân nói "Cũng không cần các lão gia ở nhà, chỉ cần phu nhân thái thái có khả năng là được. Tiểu thư không ra khỏi khuê các, ở trong nhà giống như khách, chuyện gì cũng không thể quản nhiều".

Dương Lệ Phương lại thay chén trà. Ngọc Kiều Long lại nhẹ nhàng đứng dậy, Đức đại phu nhân và Du Tú Liên cũng đều đứng lên. Tôi tớ ở trong lại cho thêm than vào lò sưởi, Ngọc Kiều Long lại đi tới bên cái bàn ăn dài bằng gỗ mun, trên bàn có hai chậu thủy tiên nở hoa màu bạch ngọc, nhụy hoa màu vàng, cành lá xanh biếc xinh đẹp đáng yêu, tỏa ra hương thơm thanh khiết. Ngọc Kiều Long giơ bàn tay trắng muốt chỉ chỉ đóa hoa, nhìn Đức đại phu nhân cười nói "Đóa hoa này thật đẹp, trong phòng ta cũng có hai chậu, nhưng mãi đến nay vẫn chưa nở". Đức đại phu nhân nói "Đó có thể vì phòng muội hơi lạnh, bọn ta thì vì mấy chậu hoa này mà từ buổi chiều là lò sưởi cũng không để tàn". Ngọc Kiều Long gật đầu, nàng đứng đối diện chéch về một bên chậu hoa, dường như đang nghĩ ngợi điều gì.

Đức đại phu nhân, Dương Lệ Phương đều hâm mộ nhìn vị tiểu thư này, vì vẻ kiều diễm và trang phục lộng lẫy của nàng bao trùm lên đóa hoa thủy tiên càng hiện rõ vẻ mỹ lệ, thật phảng phất như một bức tranh sĩ nữ của bậc danh họa. Du Tú Liên đảo mắt, nghĩ thầm ta thăm dò một phen thì có thể nhìn ra người là người thế nào. Du Tú Liên bỗng nhiên đổi sang vẻ hoạt bát, cười nói "Hoa thủy tiên đẹp như vậy ta cũng chưa từng thấy qua, Ngũ tẩu thật đúng là người yêu hoa!". Nàng bước về phía Ngọc Kiều Long, còn cách hai bước thì nhìn Ngọc Kiều Long cười nói "Ngọc muội muội, quần áo của muội

may bằng hàng gì vậy, để ta xem nào”. Nàng đưa tay ra như định sờ, nhưng lại chìa ngón tay ra điểm thẳng vào ngực Ngọc Kiều Long, động tác cực kỳ mau lẹ ! Không ngờ đầu ngón tay chưa chạm vào lớp vải, Ngọc Kiều Long đã nắm được hai tay nàng, hơi tái mặt cười nói “Ái chà! Sao tay Du tử tử lạnh thế!”. Du Tú Liên liền xoay tay nắm cổ tay nàng, dùng sức bấm mạnh. Nếu là người khác thì đã la ãm lên, nhưng vẻ mặt của Ngọc Kiều Long lại chuyển sang bình hòa, hơi mỉm cười nói:

“Tử tử đừng đùa! Ta sợ bàn tay lạnh của tử tử!” Tú Liên cười nhạt buông ra.

Ngọc Kiều Long vội quay đi.

Du Tú Liên một mình nhìn hoa thủy tiên gặt đầu cười nhạt nói “Ta đã hiểu!”.

Đức đại phu nhân lúc ấy cũng hơi ngẩn ra, hỏi “Muội hiểu cái gì?”. Du Tú Liên nói “Muốn che mắt ta cũng không được, mau nói thật với ta!”. Đức đại phu nhân cười nói “Chuyện gì để người xét ra vậy!”. Du Tú Liên nói “Ta xét ra rằng thủy tiên của Ngũ tẩu là dùng chấu than sưởi, không thế thì không thể tươi tốt như vậy”. Đức đại phu nhân bước tới kéo nàng một cái, cười nói “Được rồi em gái, người chớ để lộ ra là ở nhà quê lên, thủy tiên này không như hẹ vàng, được dùng lửa sưởi”. Tú Liên cười cười, thấy Ngọc Kiều Long lại ngồi trên ghế uống trà một mình bên kia, rủ tay áo lụa đỏ xuống che cổ tay. Dương Lệ Phương nhìn Ngọc Kiều Long rồi nhìn Du Tú Liên, trên mặt có vẻ kinh ngạc. Đức đại phu nhân lại có vẻ hơi không vui, bồi tiếp Ngọc Kiều Long nói chuyện không đầu cả nửa ngày, trời không còn sớm. Đức đại phu nhân dọn dọn cơm trong phòng, liền đó bịch phụ, a hoàn vội vàng dọn bàn ăn. Đức đại phu nhân và Dương Lệ Phương mời Ngọc Kiều Long ngồi ở ghế chủ, Du Tú Liên ngồi cạnh, Đức đại phu nhân ngồi bồi tiếp, Dương Lệ Phương đầu tiên không chịu ngồi, kể Ngọc Kiều Long cười nói “Thiếu phu nhân cũng ngồi xuống đi, chúng ta như người một nhà, không cần chú trọng mấy quy củ lễ tiết!”. Đức đại phu nhân cũng nhìn con dâu nói “Người ngồi đi!”. Dương Lệ Phương lúc ấy mới ngồi xuống một cái ghế cuối cùng.

Lúc bấy giờ Du Tú Liên và Ngọc Kiều Long ngồi liền nhau, mùi thơm trên áo của Ngọc Kiều Long đều xông lên mũi Tú Liên, Tú Liên để tay ở dưới bàn, ngấm véo chân Ngọc Kiều Long một cái. Ngọc Kiều Long không nói gì, đưa một chén rượu cho Tú Liên nói “Du tử tử uống rượu!”. Du Tú Liên lại dùng sức véo nàng một cái, Ngọc Kiều Long hơi chau mày, Du Tú Liên cười, rồi theo lệ thường uống rượu nói chuyện phiếm. Ngọc Kiều Long cũng vui vẻ, còn đặc biệt thân thiết với Du Tú Liên. Giây lát nến bạc được thắp lên, ánh nến soi lên Ngọc Kiều Long trông như tiên nữ trong đám mây màu. Rượu và thức ăn chưa dùng bao nhiêu, nhưng khách và chủ đã cùng rời bàn. A hoàn của Ngọc Kiều Long bưng nước mời tiểu thư súc miệng. Lúc này Du Tú Liên cũng rất ôn hòa nói chuyện phiếm với Ngọc Kiều Long, đến canh một Ngọc Kiều Long cáo từ. Đức đại phu nhân còn muốn giữ lại, Ngọc Kiều Long lại nói “Vi ở nhà có chuyện, về tối sợ không hay”, rồi quay

qua Du Tú Liên cười nói “Du tử tử, hai ngày nữa mời tử tử tới nhà ta ăn tết”. Lúc này bực phụ thấp đèn lồng, Ngọc Kiều Long khoác áo khoác vào, a hoàn đỡ nạng đi ra. Du Tú Liên cũng tiến tới cửa rồi quay lại, vào tới phòng không tìm được phì cười ...

Lát sau Đức đại phu nhân tiễn khách xong quay lại, thấy Tú Liên, bèn cười gượng nói “Du đại muội muội, hôm nay cô sao thế ? Tại sao gặp nạng ta một chút khách khí cũng không có? Hôm nay may là cô ta, cô ta không có thói tiểu thư, nếu là người khác thì thật khiến ta khó xử!”. Du Tú Liên cười nói “Ta vốn là người thô lỗ, đâu biết nói khách khí với người phú quý? Nhưng cũng chỉ cô ta là ta còn chịu nói mấy câu, nếu là người khác ta không thèm để ý đâu!”. Đức đại phu nhân lại nói “Đại muội muội, ta xin muội một chuyện, muội nể mặt ta, đừng giúp Lưu Thái Bảo ức hiếp người ta nữa? Nếu không tương lai nếu thật xảy ra chuyện gì, thì ta và Ngũ ca muội đều có lỗi với nhà cô ta!” Du Tú Liên xua tay nói “Ngũ tẩu yên tâm, ta làm việc nhất định phải nể nang, không thể để gia đình có danh vọng lớn như họ mất mặt, cũng không thể gây chuyện cho Ngũ ca Ngũ tẩu. Tối nay ta tới nhà họ Lưu lần nữa, ngày mai có thể xong việc, ta cũng sắp đi rồi!”

Đức đại phu nhân nói “Lần này muội tới sao không giống như trước đây? Ta thấy muội hình như đã đổi tính nết rồi!”

Du Tú Liên không nói, nhìn Dương Lệ Phương bên cạnh cười. Dương Lệ Phương lại ngăn người không đoán ra tâm sự của Du Tú Liên. Tú Liên tự rót trà uống hai chén, kế thay bộ quần áo lộng lẫy trên người, mặc quần áo xanh, đi hài xanh, ra phòng ngoài bảo người trong nhà xe chuẩn bị ngựa, sau đó quay lại mặc áo khoác. Đức đại phu nhân thở dài nói “Người giang hồ các người tính tình thật khó thay đổi, nếu ta là đàn ông, cũng tuyệt không lấy người như các người”. Du Tú Liên cười nói “Nếu Ngũ tẩu lấy người như tiểu thư Ngọc Kiều Long cũng không nương tựa được!”, nói xong đi ra. Tới trước thư phòng, thấy đèn trong cửa sổ còn sáng, có tiếng Đức Khiếu Phong ngâm thơ. Du Tú Liên tới nhà xe, thấy con ngựa khỏe màu sắc xanh đã chuẩn bị xong, bèn dắt ra cổng, lên ngựa vung roi đi. Lúc này trên trời ánh sao nhấp nháy, gió thổi vào mặt lạnh buốt, trên đường lớn chỉ có mấy cỗ xe lừa uể oải lăn bánh, người đánh khua thanh la báo canh giống như hồn ma thấp thoáng xa xa.

Du Tú Liên thúc ngựa phi nhanh, vó ngựa lộc cộc trên đường đá, gió thổi áo khoác của nàng bay phần phật. Giây lát đã tới trước cổng Hoa Viên Đại viện của Lưu Thái Bảo. Nàng thúc ngựa vào sát tường, đứng lên yên nhìn, thấy phòng phía bắc có ánh đèn, bèn gọi “Thái muội muội mở cửa !”, Thái Tương Muội, Lưu Thái Bảo đều bước ra. Du Tú Liên lộ ra nửa người trên tường cười nói “Mở cửa đi!”. Thái Tương Muội vội mở cửa bước ra nhìn, mừng rỡ nói “Du đại tử, đây là ngựa của đại tử à?”. Du Tú Liên trên yên nhảy xuống nói “Ta ghét xe đi chậm nên cưỡi ngựa, người biết cưỡi ngựa chứ?” Thái Tương

Muội nói “Biết nhưng không giỏi, cũng không biết diễn trò trên ngựa”. Nàng tới trước cửa nhận ngựa chạy một vòng, vui vẻ vòng vòng trong sân. Lưu Thái Bảo kéo nàng một cái nói “Mời đại tỳ vào trong ngồi đã!”

Thái Tương Muội cùng Du Tú Liên vào cổng, Lưu Thái Bảo dắt ngựa vào viện. Du Tú Liên vào phòng nhìn Tương Muội cười nói “Hôm nay ở nhà họ Đức ta đã gặp một vị bằng hữu giang hồ, tìm ra rất nhiều manh mối về chuyện của chúng ta. lát nữa ta lại đi một chuyến, thì có thể đem thanh kiếm về. Bích Nhân Hồ Ly đã chết, chuyện này coi như đã xong, chúng ta không cần truy cứu nữa”. Thái Tương Muội hơi tức giận nói “Nhưng con hồ ly nhỏ kia phóng phi tiêu giết chết cha tôi, không bắt được y tôi vẫn không cam tâm!” Du Tú Liên nói “Hôm đó các người giao thủ lúc trời tối đen, ai phân biệt được mũi tiêu là ai phóng? Chuyện là từ Bích Nhân Hồ Ly Mà Ra, Bích Nhân Hồ Ly đã chết, cũng coi như đã xong, hà tất nhất định không tha thứ?”

Đang nói thì Lưu Thái Bảo vào phòng nói nhỏ “Cao sư nương ở Ngọc phủ chết tối qua đúng là Bích Nhân Hồ Ly. Ngọc Chính đường cũng đã biết, hôm nay không tới nha môn làm việc, nghe nói là bị bệnh, ở nhà nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Người bên ngoài lại đồn rằng Ngọc Chính đường muốn từ quan”. Du Tú Liên gật đầu, ba người lại nói chuyện phiếm ở đó một lúc, không biết đã đến canh hai. Du Tú Liên thắt áo trong gọn gang, giắt đờn đao sau lưng, ngoài khoác áo khoác, bảo Tương Muội ra đóng cửa, lúc sắp ra khỏi cổng lại nói “Sau canh ba ta sẽ quay lại”.

Ra khỏi cổng đi về phía bắc, men theo tường thành về phía tây, bốn bề tối đen không thấy một bóng người. Nàng thong thả theo con đường đuổi Bích Nhân Hồ Ly đêm qua mà đi. Qua canh ba mới tới trước cổng lớn của Ngọc phủ, vừa thấy trước cổng không canh phòng, nàng bèn cởi áo khoác phi thân lên nóc nhà, đập trên mái ngói đi. Thấy trong hoa viên tối qua, trước hòn non bộ treo hai cái đèn lồng rất sáng, còn có mấy người đi loanh quanh trong đó. Tú Liên bèn tránh qua hoa viên đi tiếp, vượt qua mấy lớp phòng ốc, thì tìm tới tòa nhà lớn đêm qua có người chui vào cửa sổ. Du Tú Liên nằm sấp ở hiên trước nhìn xuống, thấy trong viện không có ánh đèn, trong căn nhà phía dưới lại có ánh đèn thấp thoáng chiếu ra. Tú Liên rất kinh ngạc, cầm cái rui dưới hành lang, thân hình vắt ngang như chim yến lượn, thò đầu tới trước cửa sổ, ghé một mắt nhìn vào trong. Thấy trong phòng không có ai, chỉ thấy trên cái án chạ nhỏ đặt một đĩa đèn bạc chặn lên một tờ giấy, trên viết mấy hàng chữ to :

“Tú Liên tỳ, biết tỳ đêm nay sẽ tới, xin đừng bức nhau, muội đã biết lỗi, từ nay xin giấu vết”.

Tú Liên phì cười, khẽ nói “Thông minh lắm!”, chợt thấy bức màn đỏ bên kia vén lên, lộ ra nửa người của Ngọc Kiều Long. Nàng mặc áo ngủ màu xanh, mái tóc trên đầu cũng đã chia làm hai bím rũ trước ngực. Tú Liên nhìn vào phía trong giường nói “Đẹp

lắm, tiểu thư, mời xuống giường!” Ngọc Kiều Long mỉm cười, chậm rãi xuống giường như không có chuyện gì, tới trước đèn, chỉ chỉ cổ tay ra hiệu chịu thua. Tú Liên mỉm cười nói:

“Thế là thuận lợi cho người rồi đây ! Không thấy người xinh đẹp thì chắc ta cấu người mạnh hơn. Mau đưa thanh bảo kiếm ra, ta sẽ đi!” Ngọc Kiều Long cầm bút viết loạt soạt lên giấy, Tú Liên đọc thấy là “Tối mai sẽ đưa về chỗ cũ, quyết không thất tín”. Tú Liên cười nói “Được rồi! Cho người chơi thêm một ngày nữa”. Ngọc Kiều Long ngẩng nhìn lên cửa sổ, Tú Liên bèn nói “Ta đi đây!”, rồi trở lên nóc nhà, thấy ánh đèn trong cửa sổ cũng tắt. Tú Liên cấp áo khoác, cúi mọp người đi trên mái ngói tới tường chỗ gần đường nhảy xuống, khoác áo lên rồi đi. Vừa đi vừa thấy buồn cười. Chưa được trăm bước, chợt thấy có người đâm vào lưng một cái rất đau. Tú Liên lách qua quay lại nhìn thì thấy một cái bóng đen nhảy lên nóc nhà.

Tú Liên cởi áo khoác ra nhảy lên đuổi theo, người ấy cười khanh khách, rõ ràng là thanh âm phụ nữ. Du Tú Liên đuổi theo, bóng đen lại nhảy xuống, Du Tú Liên cũng xuống theo hỏi “Tặc tiểu thư giỏi lắm, người muốn gì?” Bóng đen lại lắc người một cái biến mất.

Trong lòng Tú Liên rất khâm phục, lại rất nghi hoặc, không biết cô ta lại muốn làm gì, không khỏi lo lắng cho Lưu Thái Bảo và Thái Tương Muội, liền vội đi. Đi tới dưới tường thành về phía đông, còn cách không xa lại nghe có tiếng vó ngựa chạy tới trước mặt. Người trên ngựa thấy Du Tú Liên, bèn cao giọng hỏi “Là Du đại tỷ sao? Tôi tới đón đại tỷ!” Du Tú Liên cười nói “Ta không nhận tình cảm của người, người đâu phải đến đón ta, chỉ là muốn cưỡi ngựa của ta thôi”. Thái Tương Muội cười đi tới gần, hỏi “Sao rồi? Du đại tỷ, tỷ điều tra ra Bích Nhân Hồ Ly đó rốt cuộc là ai trong Ngọc phủ?” Du Tú Liên nhảy lên ngựa, nói “Đừng nói chuyện phiếm! Mau về đi, lúc này trong nhà các người chắc lại có chuyện!” Kế đó một ngựa hai người, men theo tường thành, lao đi trong đêm về phía đông. Giây lát đã tới nhà Lưu Thái Bảo. Ngựa tới bên tường, Thái Tương Muội đứng trên yên, nhảy tường vào, mở cổng ra. Lúc ấy Lưu Thái Bảo cũng ra, y dắt ngựa vào, đóng cổng lại.

Du Tú Liên vào phòng trước, Lưu Thái Bảo, Thái Tương Muội theo sau vào.

Du Tú Liên hỏi trước “Sau khi ta đi trong này có chuyện gì không?” Lưu Thái Bảo lắc đầu nói “Không có chuyện gì cả!” Du Tú Liên nói “Vậy thì lát nữa người đó cũng sẽ tới!” Thái Tương Muội liền hỏi “Là ai vậy?” Du Tú Liên cười cười nói “Chính là kẻ ăn trộm kiếm, nhưng nàng không phải gian tặc, không phải đồ đệ của Bích Nhân Hồ Ly, cũng không ở trong Ngọc phủ, cũng là người rất thú vị. Ta không muốn bức bách cô ta quá, cô ta cũng đã cầu xin ta, nói tình nguyện hối cải và chịu tối mai sẽ đem thanh bảo kiếm trả về phủ Thiết Bối Lạc”. Lưu Thái Bảo ngần ra, hỏi “Tên gian tặc này chịu trả bảo kiếm sao?”

Du Tú Liên gật đầu nói “Cô ta có thể lấy trộm đi thì đương nhiên có thể đem trả. Kỳ thực hôm nay ta vẫn có thể lấy lại từ tay cô ta, nhưng ta biết cô ta rất thích thanh kiếm đó, nên để cho cô ta chơi thêm một ngày nữa! Ngày mai bảo cô ta tự trả, thì cô ta cũng có thể diện. Tóm lại hiện ta rất muốn trở về nhà, không muốn bức bách người này quá, nếu không thì khi ta đi rồi, các người rất không có lợi”.

Thái Tương Muội buồn bực hỏi:

“Người này rốt cuộc họ tên gì? Làm nghề gì?” Du Tú Liên xua tay nói:

“Các người bất tất hỏi kỹ, người này rất kỳ quặc nhưng rất đáng yêu, võ nghệ của cô ta cũng không kém gì ta. Chỉ vì vừa rồi ở trong chỗ cô ta nói chuyện không tiện nên bọn ta không nói gì nhiều, lát nữa cô ta sẽ tới đây, nếu không sẽ tới nhà họ Đức để tìm ta, vợ chồng các người bất tất để ý nhiều. Hiện ta đã giúp các người làm xong việc, đại khái ngày mai ta phải về Cự Lộc, khoảng tháng hai tháng ba sang năm ta lại tới, lúc ấy ta sẽ ở lại Bắc Kinh lâu hơn vài ngày, kết giao với người này, lúc ấy ta sẽ dẫn cô ta tới gặp vợ chồng người”.

Thái Tương Muội kéo tay Du Tú Liên nói “Du tử tử, sao tử làm người ta bức mình như vậy? Nói mau cho tôi nghe đi, người ấy rốt cuộc họ tên gì?” Du Tú Liên xua tay nói “Ta thật không thể nói ra tên họ cô ta, người ấy lại có danh tiếng ở Bắc Kinh, hơn nữa quen biết với ta, quan hệ rất rộng, bất luận gặp ai, ta cũng không muốn nói họ tên của cô ta. Nhưng các người cứ yên tâm! Trong đêm mai sẽ thấy thanh bảo kiếm trong Thiết phủ. Nếu người ấy tiếc rẻ không chịu giao ra, thì ta vẫn chưa đi đâu”. Thái Tương Muội ngồi ở đầu giường đảo mắt suy nghĩ. Lưu Thái Bảo mười phần chán nản.

Du Tú Liên ngồi một lúc, bèn nói “Ta đi đây, ta nghĩ người này nhất định tới nhà họ Đức tìm ta, chắc cô ta cho rằng ta ở nhà họ Đức”, rồi cười nói “Vợ chồng người đừng ngấm ngấm theo dõi ta. Nếu không nếu gặp cô ta, cô ta sẽ làm khó các người, ta bức bách cô ta không sao chứ các người chắc chắn không làm gì được, cô ta không sợ các người đâu!”

Thái Tương Muội đứng dậy nói “Trời tối như vậy, sao tử về được? Trên đường lớn có quan quân đi tuần, nếu họ chặn tử lại thì phiền phức lắm”. Lưu Thái Bảo nói “Nhà họ Đức chắc cũng đã ngủ rồi, Du đại tử đợi đến sáng hãy về!”. Du Tú Liên lắc đầu nói “Không sao, ta xuyên qua Hắc Hồ đồng sẽ không gặp ai, về tới nhà họ Đức ta sẽ tự mở cổng dắt ngựa vào, không làm họ giật mình tỉnh dậy”. Thái Tương Muội vẫn muốn ngăn lại, Lưu Thái Bảo lại ngấm đưa mắt cho nàng một cái. Liền đó Du Tú Liên mặc áo khoác, ra khỏi phòng dắt ngựa đi, bảo Thái Tương Muội mở cổng. Nàng lên ngựa ra khỏi cổng, đi vào bóng tối mịt mù. Thái Tương Muội nghe tiếng vó ngựa đi xa mới đóng cổng quay lại phòng, thấy Lưu Thái Bảo ném bình trà xuống đất vỡ nát, rồi ném thanh la mã

võ choang xuống đất, tức giận muốn ném cả đèn, Thái Tương Muội liền ôm giữ y lại, nói “Trời ơi! Người làm sao vậy? Người điên rồi, làm gì vậy? Yên ổn quá phải không?”

Lưu Thái Bảo lại giậm chân, thở hồng hộc nói “Tức chết được! Con mẹ nó, nhờ vả người ta khó như thế đấy. Giúp chúng ta lo chuyện này, chúng ta một đại tử, hai đại tử, lúc gần xong thì muốn thả gian tặc thì tùy tiện thả à? Kiếm không cầm về giao cho ta, còn bảo gian tặc thì triển tài năng đem trả vào phủ. Con mẹ nó, chúng ta phí sức mười mấy ngày để làm gì? ... Thật tức chết đi được!” Thái Tương Muội xua tay nói “Người nói nhỏ thôi, có lẽ cô ta chưa đi xa”. Lưu Thái Bảo vỗ ngực nói:

“Thị có nghe ta cũng không sợ! Nhất Đóa Liên Hoa Lưu Thái Bảo ta đâu phải là hạng vô danh tiểu tốt! Đúng, võ nghệ của họ cao cường, nhưng đao chạm đao thì Lưu Thái Bảo không ngu đâu ! Cho dù cô ta một mạng thì ta cũng một mạng!”

Thái Tương Muội giậm chân nói:

“Người giận người ta làm gì? Nếu không có người ta, chúng ta ngay cả đấu với Bích Nhân Hồ Ly cũng không xong!” Lưu Thái Bảo nói “Ta không giận chuyện gì khác, mà giận thị không đem bảo kiếm về cho ta, để ta đem tới phủ. Cô nghĩ xem, ta đã khoe khoang trong phủ Bối Lặc, nói là nếu không truy hồi được bảo kiếm ta thì không làm người, mà rút lại, con mẹ nó, ngay cả cái bóng của bảo kiếm ta cũng không truy hồi được, bảo kiếm của người ta tự bay về! Cô nói ta còn mặt mũi nào mà dạy quyền? Còn mặt mũi nào mà gặp ai?” Thái Tương Muội nói:

“Ngày mai gian tặc kia đem kiếm trả về phủ, thị đại khái cũng không dám để lại họ tên thì người có thể nói là do người đem về là được rồi!. Lưu Thái Bảo cười hì hì, đưa chỉ vào vợ nói:

“Ý này của cô cũng tuyệt lắm, nhưng thế thì chẳng phải ta cũng là gian tặc sao? Ồ ...” Thái Tương Muội nói:

“Không thế thì mai người báo cho người trong phủ biết, nói là người đã điều tra biết đêm nay gian tặc chắc sẽ vào phủ để trong phủ phòng bị, đến lúc ấy sẽ bắt cả gian tặc lẫn bảo kiếm”. Lưu Thái Bảo xua tay nói:

“Nhỏ thôi ... ý này cũng được, nhưng ta nghĩ gian tặc không thể ngu như vậy, thị vừa thấy trong phủ có canh phòng thì không những không tự chui vào lưới mà ngay cả kiếm cũng không chịu giao ra, ta cũng có một cách ...”. Thái Tương Muội liền hỏi:

“Cách gì?”. Lưu Thái Bảo đắc ý cười, nói nhỏ:

“Đêm mai hai người chúng ta cũng lên tới trong phủ, gian tặc tới nếu chúng ta thấy có thể đắc thủ thì cho thị một chùm phi tiêu, cả gian tặc lẫn kiếm đều rơi xuống. Nếu thấy không thể đắc thủ, thì chúng ta sẽ nằm sấp trên nóc nhà không lên tiếng, chờ gian tặc trả kiếm. Thị bước ra trước thì chúng ta lại bước vào cầm kiếm về nhà chơi vài

hôm rồi hiến lại trong phủ, nói là chúng ta đã tìm được. Vậy thì một là ngay cái bóng gian tặc cũng không biết, Du Tú Liên cũng không biết dò xét từ đâu, chúng ta cũng lấy lại được thể diện!” Thái Tương Muội đăm y một cái, cười nói:

“Chủ ý xấu xa!” Lưu Thái Bảo nói:

“Chủ ý xấu xa à? Chỉ có cách này là vừa gọn vừa đỡ mất mặt”. Thái Tương Muội nói “Được đấy! Cứ thế đi, đừng nói nữa”, rồi nhặt thanh la vả mảnh bình trà lên, đóng cửa đi ngủ.

Đêm nay tuy vợ chồng y biết rõ sẽ không có chuyện gì xảy ra, nhưng hai người đều ngủ không ngon, cương đao và phi tiêu vẫn đặt sẵn bên cạnh. Trong lòng Lưu Thái Bảo lại hối hận, vì vậy mãi đến hơn mười giờ trưa hôm sau y mới dậy. Lúc ấy Thái Tương Muội đã đi chợ về, đang nấu ăn! Lưu Thái Bảo thấy tài nghệ của vợ y rất giỏi, không chỉ biết đi dây. Y lại nghĩ lại tất cả mọi chuyện cả tháng nay, càng thấy mình tuy ngược xuôi vất vả, đủ cả tức giận, sợ hãi, còn làm liên lụy mấy vị bằng hữu đều bị trọng thương, tai họa này quả thật rất lớn! Bảo kiểm tuy mình không tìm về được, hồ ly lớn nhỏ đều không tự tay giết hoặc bắt được, nhưng như nay cũng coi là họ đã thất bại. Không có chuyện này mình cũng không lấy được cô vợ giỏi như vậy, nói đúng ra vẫn coi như rất may mắn! Chuyện tối nay đem bảo kiếm về, bất luận lừa thần đối quỷ thế nào cũng giành lại được chút thể diện, về sau còn dễ nhìn mặt người ta ngoài đường.

Y vừa cài nút áo vừa nhìn Tương Muội cười nói:

“Được rồi, tối nay còn trận cuối cùng thì chúng ta sẽ thu quân! Mua thêm nhiều rau thịt, ăn tết cho vui vẻ. Chuyện đời thật khó ngờ, lúc này năm ngoái, ta đâu ngờ rằng tới năm nay sẽ có cô! Cô lúc đó chắc ở bên Hoàng Hà hoặc Hắc Hà, cũng chắc không ngờ rằng sẽ lấy ta!” Thái Tương Muội vừa cắt mì nói:

“Ta thật không ngờ ta lấy thứ người như người! Thật mất mặt! Cũng coi như là số phận của ta thôi!” Lưu Thái Bảo cười nói:

“Lấy được Nhất Đóa Liên Hoa ta mà cô còn không cảm thấy vinh dự, lại còn chửi ta là thứ này thứ nọ! Nếu ta là thứ này thứ nọ thì cũng là thứ vàng ngọc quý báu chứ quyết không thể là cỏ rác. Thôi chuyện rườm rà chỉ cần nói tắt, mau nấu mì đi, ăn xong ta còn phải đi, bảo kiếm không thể để tối nay thị đem trả trong phủ là xong, ít nhất phải giao cho ta để ta trả lại, còn để ta xem xem bộ dạng của con hồ ly nhỏ đó mới được!” Thái Tương Muội cắt mì khuấy trong nồi, cau mày ứa lệ nói:

“Kết thúc như vậy ta vẫn không cam tâm, chẳng lẽ cha mẹ ta đều chết oan sao?”, rồi đưa tay áo đỏ lau nước mắt. Lưu Thái Bảo nói:

“Chuyện đó qua tết hãy nói, ngày tháng còn dài. Chỉ cần con hồ ly nhỏ không chết không bỏ đi, chỉ cần Nhất Đóa Liên Hoa ta không bị mất mặt, thì ta sẽ có bằng hữu, sẽ

có cách. Du Tú Liên tự ý thả gian tặc, chúng ta không nhờ thị, cũng không đếm xỉa tới thị nữa! Chuyện tương lai chúng ta từ từ làm. Cô thấy đó, trước sau cũng có một ngày ta sẽ để nhạc phụ nhạc mẫu nhắm mắt”.

Thái Tương Muội vớt mì ra, ăn xong Lưu Thái Bảo thay một cái áo bông nhỏ và cái quần bông bằng lụa xanh, tất trắng tinh, giày bằng đoạn xanh, mối thắt lưng bông xuống tới đùi, ngoài khoác áo vải da hai lớp màu xanh, mặt rửa rất sạch, bím tóc chải gọn gàng.

Y lắc la lắc lư đi tới phủ Thiết Bối Lặc trước, bọn Lý Trường Thọ vừa cười vừa nói với y “Lưu sư phó, sao rồi? Đừng mãi lo bắt hồ ly, quên ăn tết với tân nương đấy!” Lưu Thái Bảo cười nói “Quên sao được! Đến mừng một ta muốn mời các người tới nhà ta uống rượu. Chị dâu người làm sủi cảo còn nhỏ hơn mũi hài của cô ta!”, đang nói chợt thấy Đắc Lộc từ viện trong đi ra, tay cầm một gói quà không biết là thưởng cho ai. Lưu Thái Bảo vội bước tới chặn y lại, nói:

“Lộc gia, ta nói cho người biết trước tin này, vụ án ta làm, đã thấy sắp đại công cáo thành. Sau ngày mai, ta sẽ tìm ra thanh bảo kiếm đó của Bối Lặc gia trình lên”. Đắc Lộc cười sặc lên một tiếng, Lưu Thái Bảo nói:

“Người đừng cười! Nhất Đóa Liên Hoa ta không khoác lác đâu, nhất định có thể ...”. Đắc Lộc nói:

“Đâu chờ người đi tìm cho, hôm qua bảo kiếm đã sớm tìm về rồi!” Lưu Thái Bảo giật nảy mình, cặp mắt ba góc trở ra, Đắc Lộc cười nhếch mép khế nói:

“Người tự tìm phiền phức, bận rộn vợ vẫn cả tháng, chuyện bảo kiếm vốn không can hệ với Bích Nhãn Hồ Ly gì đó đâu!” Lưu Thái Bảo nói:

“Người nói mò!” Đắc Lộc nói:

“Nói mò? Thanh bảo kiếm đó tại sao người ta cầm đi, rồi tại sao đem trả lại! Hơn nữa tối qua ngay cả khóa thư phòng đều không mở, trên tường, cửa sổ không có một chút dấu vết, cũng không giống như mấy hôm trước chúng ta trong đó, bọn người vừa lên nóc là ngói rơi loảng xoảng. Vì vậy Bối Lặc gia nói đúng, đây là do hiệp khách làm! Y mượn bảo kiếm dùng, đem trả lại thì không chút sứt mẻ”. Lưu Thái Bảo chết điếng, toàn thân lạnh buốt, nói không ra hơi. Đắc Lộc bèn dặn y:

“Được rồi! Hai vợ chồng cứ yên tâm ăn tết đi ! Đừng lo chuyện không đâu nữa. Sang năm tìm nhà chuyển đi, ta sẽ cho các người tiền thuê phòng, mua đồ dùng!”. Lưu Thái Bảo đỏ mặt nói:

“Người đừng chửi ta, bây giờ đã như vậy, ta xin người một chuyện, ta vì thanh bảo kiếm này không dễ dàng, nếu ta không bức bách thì con mẹ nó, hiệp khách có khi cũng

không trả bảo kiếm lại đâu. Bây giờ xin người cầm bảo kiếm ra cho ta xem xem!” Đắc Lộc nói:

“Người nghi y trả kiếm giả à? Sáng sớm hôm nay phát hiện ra, lúc đó Bối Lặc gia vẫn chưa vào triều, lập tức xem xem thử qua, không sai chút nào”. Lưu Thái Bảo xua tay nói:

“Không phải ta nói giả, ta muốn mở rộng tầm mắt, vất vả hơn một tháng, như nay bảo kiếm tự bay về, lại không cho ta xem sao?” Đắc Lộc gật đầu nói:

“Được rồi! Nhưng Bối Lặc gia hiện vẫn chưa tan triều, bảo kiếm ở đó, không ai dám đụng vào, chờ Bối lặc gia về, ta sẽ xin cho người, ta nghĩ Bối Lặc gia không lẽ nào không đồng ý”. Lưu Thái Bảo ngẩn ra một lúc, bèn gật đầu nói “Được !” Đắc Lộc cầm quả vào phòng trực. Lưu Thái Bảo thất vọng ê chề, đi ra khỏi phủ, vốn muốn về nhà ngủ luôn cả ngày nhưng cảm thấy ngay cả gặp vợ cũng thấy mất mặt. Y chợt nghĩ ra chuyện này không thể kết thúc như vậy, gian tặc trả lại bảo kiếm, nhưng chúng lòng lo chí nhụt, Lưu Thái Bảo mình phải thừa thắng tiến công. Được! Đi tìm Du Tú Liên, không nói tới chuyện bảo kiếm nữa, nhưng phải bắt được con hồ ly nhỏ đó mới lấy lại thể diện của Nhất Đóa Liên Hoa ta.

Rồi đó Lưu Thái Bảo vội vã đi về phía Đông Tây bài lâu, lúc ấy sắp đến chính Ngọ. Y đi tới trước cổng nhà họ Đức ở Tam điều Hồ đồng, thấy hai cánh cửa đóng kín, bèn bước lên gõ cửa. Cánh cổng mở ra, người đi ra là Phước Tử đánh xe. Lưu Thái Bảo nói:

“Người biết ta không?” Phước Tử gật đầu, cười nói:

“Tôi biết, người là Lưu gia, người muốn tìm lão gia chúng tôi phải không?” Lưu Thái Bảo nói:

“Lão gia các người không gặp cũng không sao, người ta tìm là Du cô nương trú ở đây”. Phước Tử nói:

“Du cô nương đi rồi! Người không biết sao ?” Lưu Thái Bảo gật mình vội hỏi:

“Đi lúc nào?”. Phước Tử nói:

“Mới đi, đại khái lúc hơn chín giờ. Sau khi cô ta đi, Tam tiểu thư Ngọc phủ sai người đem lễ vật tới nhưng không gặp phải đem về rồi”. Lưu Thái Bảo ngẩn ra nói “Có chuyện gì mà đi gấp thế? Trong nhà cô ta lại không có đàn ông !” Phước Tử cười cười. Lưu Thái Bảo lại hỏi “Đức Ngũ gia có nhà không? Ta muốn gặp y!” Phước Tử nói “Mời người ngồi một lát, tôi vào xem xem”. Lưu Thái Bảo bước mau vào, Phước Tử đóng cổng lớn lại, đi vào cổng thứ hai. Lúc này Lưu Thái Bảo chỉ đứng trong cổng, trong lòng rất buồn bã.

Trong chốc lát, Phước Tử lại đi ra, nói:

“Ngũ gia chúng tôi có lời mời!” Lưu Thái Bảo càng không vui, thâm nhủ:

“Con người Đức Ngũ nhàn nhã, cũng ra vẻ quá”. Phước Tử dẫn y vào thư phòng, Đức Khiếu Phong đứng lên chấp tay đón, Lưu Thái Bảo cũng chấp tay cười hỏi:

“Hiện hàng ngày Ngũ ca làm gì?” Đức Khiếu Phong cười theo rồi khẽ thở dài nói:

“Rất buồn chán, chẳng qua chỉ đọc sách, tập viết chữ, như học trò mới vào trường”, rồi mời Lưu Thái Bảo ngồi, tự rót trà mời. Lò sưởi trong phòng rất ấm, trên bàn chông rất nhiều sách vở. Đức Khiếu Phong mặc áo dài bằng sợi dệt rữ tua, mặt rất mập, từ khi để râu càng hiện rõ dáng vẻ phúc hậu. Y cầm ống điếu hỏi nhỏ:

“Thanh bảo kiếm trong phủ đã trả về rồi chứ?” Lưu Thái Bảo giật mình, vội làm ra vẻ tươi cười nói “Sao Ngũ ca biết sớm vậy?” Đức Khiếu Phong nói:

“Ta nghe Du cô nương nói, sáng sớm hôm nay cô ta đi rồi. Lúc sắp đi có nhờ ta sai người nói với người là đêm qua bảo kiếm đã trả cho Thiết phủ. Nhưng tôi tố chỗ ta không được rảnh, lại nghĩ người hàng ngày ở trong phủ, nếu bảo kiếm bỗng nhiên trả lại lẽ nào người không hay không biết. Vì vậy ta còn chưa đi báo cho người biết thì người đã tới rồi”.

Lưu Thái Bảo ngậm thở dài, trong bụng hậm hực nghĩ “Hay cho Du Tú Liên! Người vẫn coi thường ta, bảo kiếm đêm qua đã trả về phủ rồi, người tuyệt đối không phải không biết nhưng cứ muốn giấu ta, nói cái gì đêm nay mới có thể trả lại !” Đức Khiếu Phong lại khẽ nói:

“Có một chuyện bí mật, ta nói cho người biết, nhưng tuyệt đối người không được nói cho ai biết”. Lưu Thái Bảo trợn mắt nói:

“Huynh coi Nhất Đóa Liên Hoa ta là loại gì vậy?...” Đức Khiếu Phong vội nói:

“Cô ta cũng chưa nói rõ với ta, đây chẳng qua là ta đoán. Vì mấy năm trước ở Bắc Kinh Lý Mộ Bạch giết chết Hoàng Ký Bắc, y gây án ở Bắc Kinh nên không dám đánh bạo tới đây. Như nay theo ta đoán, Du Tú Liên lần này tới chỉ là vì nghe ngóng phong phanh. Lý Mộ Bạch lúc này có lẽ trú ở huyện Cự Lộc, Tú Liên tới Bắc Kinh mấy hôm nay, cô ta thấy người trong kinh đã không còn chú ý tới chuyện Lý Mộ Bạch trước đây nữa, vì vậy bất luận là ai giữ cô ta ăn tết ở đây, cô ta cũng nhất định muốn đi. Chắc cô ta muốn quay về Cự Lộc ngay, đem tình hình kinh thành gần đây nói cho Lý Mộ Bạch biết, sau đó hai người họ vui vẻ cùng tới đây. Lão đệ cứ đợi đi! Không phải năm ngoái người đã muốn gặp Lý Mộ Bạch sao? Đợi y tới, ta nhất định sẽ giới thiệu hai người các người”.

Lưu Thái Bảo nghe thấy bất giác cười nói:

“Hà hà, nói thế thì Lý Mộ Bạch và Du Tú Liên sắp kết đôi rồi!” Đức Khiếu Phong nói:

“Vẫn chưa tới mức ấy, hai người bọn họ tính tình đều cổ quái. Mộ Bạch là người rất cổ hủ, e rằng y vẫn không phải không muốn. Nhưng ta cũng mong hai người họ thành thân, sau đó ta bỏ ra chút sức lực, giải quyết cho xong chuyện quan ty của Lý Mộ Bạch, để hai người họ trú ngụ lâu dài ở Bắc Kinh, khỏi năm này tháng nọ phiêu bạt trên giang hồ”. Lưu Thái Bảo nói:

“Ngũ ca đối với bằng hữu rất nồng hậu, không lạ gì có người nói Ngũ ca là Mạnh Thường quân đời nay!” Đức Khiếu Phong than:

“Nếu giàu có như Mạnh Thường quân ta cũng không nhìn các bằng hữu phiêu lưu bôn tẩu. Như lão đệ đây uống mang một thân võ nghệ, nay làm sư phó dạy võ nhân tản thế này, há không phải là rơi rụng sao!”

Lưu Thái Bảo đỏ mặt, ngẩn ra một lúc rồi khẽ hỏi:

“Ngũ ca, huynh đệ còn phải hỏi thăm chút chuyện, hôm qua Du Tú Liên đã nói với tôi, cô ta đã gặp tên gian tặc trộm kiếm đó. Cô ta hoàn toàn biết lai lịch căn nguyên của y nhưng vẫn không nói cho tôi biết người đó là ai, có lẽ cô ta không yên tâm về ta, vì tôi và cô ta giao tình rất cạn. Nhưng chắc cô ta không đến nỗi giấu Ngũ ca chứ? Xin Ngũ ca cho tôi biết tên gian tặc đó là ai, để ta bớt buồn bực trong lòng. Tôi chẳng phải quan chẳng phải lại, trong tay không có thẻ hỏa tốc, trong người không có lệnh tập mã, ta biết y là ai cũng quyết không dám bắt. Nếu y không chê, tôi còn hứa sẽ kết bạn với y nữa!” Đức Khiếu Phong lắc đầu nói:

“Quả thật ta cũng không biết, nếu không ta nói cho người còn gì, ta đã nói chuyện Lý Mộ Bạch sắp tới kinh rồi. Nhưng theo ta người trộm kiếm đó nhất định là nhân vật phi thường, võ nghệ không kém hai người Lý Du, cũng quyết không phải là đạo tặc. Y lấy bảo kiếm đi chẳng qua là một kiểu đùa!”. Lưu Thái Bảo bĩu môi nói:

“Hay đấy! Kiểu đùa này của y khiến danh tiếng của Lưu Thái Bảo ta cơ hồ kết thúc. Được rồi, Ngũ ca, hẹn gặp lại”. Y đứng dậy chấp tay cáo từ, Đức Khiếu Phong tiễn y ra cổng. Lưu Thái Bảo rời Tam điều Hồ đồng thẳng ra Tiên Môn, trước tiên tới Thái Hưng tiêu điểm tìm Tôn Chính Lễ, vết thương của Tôn Chính Lễ tuy chưa khỏi nhưng ăn uống vẫn bình thường, chuyện Bích Nhân Hồ Ly đã chết, bảo kiếm đã trả về Thiết phủ, y đều biết hết, vì sáng nay lúc Du Tú Liên sắp đi đã tới chỗ y. Y vẫn còn rất bực tức nói “Tiểu Lưu, người chờ vết thương của ta khỏi, chúng ta làm tiếp! Sư muội ta đã tha con hồ ly nhỏ, nhưng chúng ta không tha được!”

Lưu Thái Bảo lại tới Toàn Hưng tiêu điểm thăm Dương Kiện Đường và Lương Thất. Thương thế của Lương Thất tuy khá nặng nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Bọn họ ở đó cũng không sao hiểu được hành động của Du Tú Liên, Lưu Thái Bảo cũng

không nói. Khoảng hơn bốn giờ chiều, Lưu Thái Bảo mới vào thành. Trong lòng y vẫn buồn bực, có một khối giận trong cổ họng nuốt mãi không trôi.

Tối Bắc thành, sắp rẽ qua Cổ Lôu y chợt quay lại, thấy phía sau có một gã ăn mày, Lưu Thái Bảo tức giận định quay lại đánh, nhưng lại thấy tiểu khất cái đứng lại trước một cửa hiệu nài nỉ xin cơm. Lưu Thái Bảo lại nghĩ “Mình đánh tên tiểu khất cái làm gì? Con mẹ nó, võ nghệ không cao, bị người lừa gạt, mình không cố lên lại trút giận vào một tên tiểu khất cái thì có gì là anh hùng?” Vừa đi vừa thầm thở dài.

Bỗng nhiên đối diện có một người gọi “Lưu Thái gia!”. Lưu Thái Bảo ngẩng nhìn thì lại là một tên lưu manh ở Bắc thành, vai vác một chuổi tiền, dường như đang tới sòng bạc. Y kéo Lưu Thái Bảo qua một bên hỏi nhỏ “Sao rồi? Lưu gia mấy ngày nay chắc rất bận, Bích Nhân Hồ Ly đã chết, con hồ ly nhỏ ra sao?”

Lưu Thái Bảo ưỡn ngực nói:

“Mọi chuyện đã sắp giải quyết xong, bảo kiếm đã được ta hồi giao lại cho Thiết phủ. Con hồ ly nhỏ thì ta cho ăn tết, qua năm mới bắt y quy án!”, nói xong ngẩng đầu cười lớn bỏ đi. Nhưng trong lòng y lại rất xấu hổ, thầm nghĩ:

“Nhét trống vào bụng giả ra vẻ mặt thế này không được lâu, trước sau gì cũng vỡ lở ra cả Bắc Kinh không ai không biết, Nhất Đóa Liên Hoa mình trước sau gì cũng bị coi là vô dụng. Lúc đó mình còn mặt mũi nào mà dạy quyên? Còn mặt mũi nào mà gặp ai?”

Lưu Thái Bảo uể oải rẽ đi vào phủ Thiết Tiểu Bối Lặc, ngẩng đầu đi tìm Đắc Lộc, hỏi “Thế nào? Nói với Bối Lặc gia, cho ta xem bảo kiếm đi!”. Đắc Lộc nói:

“Vừa rồi ta đã xin giùm người, lão gia nói được, còn bảo người tới gặp, cần dặn dò người!”. Lưu Thái Bảo nghe thế cũng không kìm được ngẩn ra, bèn nói:

“Được rồi! Xin đại ca hỏi giùm ra một tiếng xem nếu hiện giờ lão gia đang rồi thì ta tới gặp!” Đắc Lộc nói:

“Người chờ ở đây”.

Liền đó Lưu Thái Bảo bèn cài cúc áo lại, phủi phủi áo dài đứng yên lặng dưới hành lang. Giây lát Đắc Lộc gọi y vào. Thiết Tiểu Bối Lặc mặc thường phục đang ngồi trên ghế uống trà. Lưu Thái Bảo bước vào hành lễ, Thiết Tiểu Bối Lặc gật đầu cười mỉm, hỏi:

“Chuyện bảo kiếm vừa được người ta đem trả lại, người đã biết chưa?” Lưu Thái Bảo đỏ mặt gật đầu nói:

“Tiểu nhân đã biết”, Thiết Tiểu Bối Lặc lại nói:

“Chuyện này người ra sức không ít, nhưng người làm việc quá hấp tấp nên đắc tội với Ngọc Chính đường! Gần đây y cáo bệnh từ quan, nhưng ta khuyên y không nên. Vì người là người ta dừng ở đây, người đứng trước cổng thóa mạ y, còn rêu rao rằng trong

phủ y giấu cường đạo, vì thế y mới từ quan, điều đó tỏ rõ là ta đối không phải với y. Y và bản phủ có giao tình nhiều năm, lại là một vị quan trung thực, ở Tân Cương cũng đã lập được không ít công lao nơi biên giới. Nếu ta ung dung để một sư phó dạy võ bức một vị Đề đốc Chính đường từ chức, cũng khó tránh khỏi khiến người ta nói ta quản thúc không nghiêm, dung túng người nhà, bắt nạt sĩ nhục quan phủ”. Lưu Thái Bảo định biện bạch, Thiết Tiểu Bối Lặc lại nói:

“Ta thưởng người năm mươi lượng bạc, người hãy đi khỏi phủ này! Ta biết võ nghệ của người rất cao, ở đây cũng khuất tất cho người, hay là người đi bảo tiêu, hoặc đầy quân làm lính, tương lai mới có chỗ xuất thân!”.

Thiết Tiểu Bối Lặc nói mấy câu này, lời lẽ rất ôn hòa, còn lộ ra một tình cảm tiếc nể người tài. Lưu Thái Bảo ưỡn ngực nói:

“Bối Lặc gia bất tất phải nói ! Tôi hiểu rồi ! Được Bối Lặc gia trọng dụng cho tôi ở trong phủ hơn một năm, hồng ân này Lưu Thái Bảo tôi có mất đầu cũng không thể báo đáp!”. Đắc Lộc đứng bên nhìn y cũng nháy mắt ra hiệu bảo y đừng nói những câu lỗ mãng ấy, nhưng Lưu Thái Bảo làm như không thấy, chỉ phẫn khái nói:

“Chỉ vì tôi ở trong phủ ăn không hơn một năm nay, tự thấy xấu hổ ngại ngùng, mới nghĩ phải cố tìm bảo kiếm lập công ! Nhưng không ngờ võ nghệ không cao, thủ đoạn ngốc nghếch, đến nỗi hỏng chuyện. Cho nên Bối Lặc gia không đuổi, tôi cũng không còn mặt mũi nào làm nữa ! Hơn nữa Đề đốc Chính đường Ngọc đại nhân với tôi xưa chẳng oán nay không thù, y là đại quan quản hạt binh mã Cửu Môn, tôi là thảo dân, gan có to bằng trời cũng không dám bắt nạt y! Ôi! Chuyện đã như vậy, tôi cũng không dám nói nhiều khiến Bối Lặc gia tức giận, tôi sẽ đi. Xin Bối Lặc gia nói lại với Ngọc Chính đường, sau này y cũng bất tất chấp nhất hạng thảo dân như tôi. Còn Bối Lặc gia thưởng năm mươi lượng bạc đó, tôi không dám không nhận, nhưng xin Bối Lặc gia hồi lệnh lại, vì nếu thiếu tiền thì tôi biết bảo tiêu, vợ tôi biết mãi võ, tới đâu cũng sống được, không nên được thưởng, tôi nhận cũng chỉ thêm hư hỏng. Được rồi! Mời lão gia cứ uống trà! Tôi đi đây! Vài năm nữa Lưu Thái Bảo tôi sẽ đem tính mạng báo đáp hồng ân của lão gia!”, nói xong y vái dài thỉnh an rồi quay người đi ra, mặt tái nhợt.

Đắc Lộc đuổi theo y, khẽ nói:

“Người điên rồi à? Ai dám nói như vậy trước mặt lão gia, người không thấy sau đó dáng vẻ lão gia rất giận sao? Vốn đây cũng hoàn toàn do Ngọc Chính đường cho người là có ý xấu, thật ra vừa rồi người nên cầu xin lão gia, lão gia cũng sẽ giữ người lại, hoặc giới thiệu người tới nơi khác!”. Lưu Thái Bảo quay lại nhe răng cười nói :“Lộc đại ca vẫn chưa biết tính nết loại người như bọn ta, có chém đầu chặt lưng cũng đi!” Đắc Lộc nói “Vay người không muốn xem bảo kiếm nữa sao?” Lưu Thái Bảo gượng, nói:

“Còn xem gì nữa! Lão ca đừng chọc ghẹo ta, hôm nay bọn ta sẽ chuyển nhà, lòng tốt của lão ca, ta quyết không quên!” Đắc Lộc kéo y lại nói:

“Người khoan chuyển đi, cố ở lại vài năm cũng không sao!”, rồi khẽ nói:

“Tối nay người đi tìm Đức Ngũ gia đi, nhờ y nghĩ cách khác cho người”. Lưu Thái Bảo xoa tay nói:

“Thôi, ta mới từ nhà y tới đây, bọn ta giờ đã thất bại, đã mất chén cơm, còn tới làm phiền bằng hữu à?” Đắc Lộc xoa tay nói:

“Không phải! Người nên tìm việc khác, tốt nhất là nhờ Đức Ngũ gia giới thiệu người tới dạy võ cho nhà Khâu Quảng Siêu. Có mặt ở môn phủ, Ngọc Chính đường không đến nỗi làm gì người, nếu không thể làm sao người ở lại kinh thành được?” Lưu Thái Bảo nghe câu này liền đổi sắc mặt cười nhạt nói:

“Cái gì? Ngọc Chính đường có thể trừ khử ta ư? Được! Đại quan ngồi kiệu tám người khiêng, tiểu tử ta chỉ có một cái mạng. Ta đã ngậm chặt miệng giấu cho y rất nhiều chuyện, nếu y thật sự bức ép ta, ta đây sẽ phải ...ha ha! Lộc gia cứ an tâm, ta không chuyển đi, ta cũng quyết định nhịn nhục, nhưng tương lai ...Lộc gia sẽ biết thôi! Nếu Lưu Thái Bảo ta ra mặt ở kinh thành, thì Ngọc Chính đường y sẽ mất mặt! Hẹn gặp lại, gặp lại!”

Y chấp tay chào rồi ra cổng, cố nhịn cơn giận đầy ruột về nhà gặp Tương Muội. Tương Muội đang bò ra giường là quần áo, vừa thấy y về, vội xuống giường nói:

“Ái cha, trời chắc không còn sớm nữa! Ta mãi lo quần áo nên quên làm cơm rồi!” Lưu Thái Bảo cố tươi cười nói:

“Còn làm cơm làm gì, bát cơm bị bể rồi!” Tương Muội ngẩn ra rồi cười nói:

“Tối qua người chỉ ném bình trà, đâu có ném bát ăn cơm! Người thật thất đức!” Lưu Thái Bảo nghiêm trang nói:

“Là chuyện thật đấy! Con mẹ nó, Ngọc Chính đường đã đập bể bát cơm của ta, sắp tới có lẽ còn muốn cái mạng của ta!” Y tức tối kể lại chuyện hôm nay và mấy câu vừa rồi của Thiết Tiểu Bối Lặc.

Thái Tương Muội vừa nghe bèn khóc nói:

“Sao người ngây thơ vậy? Lúc Thiết Bối Lặc đuổi người, người không biết đem chuyện Bích Nhân Hồ Ly chết trong Ngọc phủ ra nói với y!” Lưu Thái Bảo cười nhạt:

“Trong nhà người ta có người chết, nói là bạo bệnh là có thể tiêu tang diệt tích, một hai câu nói của chúng ta có thể đào mộ mở quan tài kiểm nghiệm tử thi sao? Hơn nữa chúng ta là ai? Thiết Tiểu Bối Lặc vì chúng ta mà đắc tội với Ngọc Chính đường ư?”

Tương Muội lau nước mắt nói:

“Người không phải đã nói là Thiết Tiểu Bối Lặc xưa nay rất thích những người biết võ nghệ sao?” Lưu Thái Bảo nói:

“Người biết võ nghệ đâu phải ai cũng có cơ duyên? Lý Mộ Bạch thì được, chứ Lưu Thái Bảo ta đâu có thể diện gì lớn đâu! Hiện ta không hận Thiết Bối Lặc, đừng nói ta còn lấy danh nghĩa sư phó dạy quyền để huênh hoang bên ngoài, cho dù không huênh hoang cũng nên từ chức, vì ta ở trong phủ chỉ ăn không. Người ta hận chỉ là Ngọc Chính đường, ta giữ thể diện cho y nhưng y không cho ta đường sống!” Thái Tương Muội nháy lên nói:

“Ai bảo người giữ thể diện cho y, chúng ta không biết đem chuyện Bích Nhân Hồ Ly chết trong nhà y, con hồ ly nhỏ vẫn đang ẩn náu trong nhà y nói ra khắp nơi sao!” Lưu Thái Bảo gật đầu nói:

“Từ nay trở đi, chúng ta tự đi vạch trần họ. Nhưng phải chuyển nhà trước, đừng để liên lụy đến Đắc Lộc! Ta định ngày mai sẽ chuyển tới Toàn Hưng tiêu điểm. Thứ hai, chúng ta phải chuẩn bị một ít ám khí, chỉ có phi tiêu thì không đủ, còn phải mua cung bắn đạn vì tai con hồ ly nhỏ đó rất thính, chỉ cần chúng ta ở đồn ra chuyện của nhà y, y sẽ biết. Ngọc Chính đường cũng chưa chắc bắt được chúng ta, nhưng đến giữa khuya y nhất định lại tới ...”. Thái Tương Muội hừ một tiếng nói:

“Người chắc lại sợ rồi! Lại nhũn ra rồi! Người không cần lo, cứ nhịn nhục ở trong nhà, ngày mai ta đi giành lại thể diện cho người!” Lưu Thái Bảo cười nói:

“Nếu ta để vợ giành lại thể diện thì Lưu Thái Bảo ta thôi rồi!”, rồi cười nhạt nói:

“Đừng sợ, cũng đừng gấp, việc ăn uống tạm thời chúng ta vẫn chưa đến nỗi, lúc nào hết tiền chúng ta lại tới trước cổng Ngọc phủ mãi võ. Ngày mai chuyển nhà trước, chuyển nhà xong mua thịt ăn tết, từ từ hãy suy nghĩ tìm diệu kế. Hiện Lưu Thái Bảo ta đã ngã rồi, nhưng nếu ta không bò lên được, không nhảy cao được nữa thì ta đã uống mười năm đi lại giang hồ!”, nói xong cầm hũ rượu trên bàn lên uống với thức ăn bữa trưa còn lại, lúc chợt mắng lớn, lúc chợt cười nhạt, giống như người khùng.

Thái Tương Muội ở bên cạnh tức giận nhưng chỉ rơi nước mắt, cơm tối qua loa xong cũng không có ai tới. Dường như người khác đều đã biết Lưu Thái Bảo đang thất nghiệp, không ai thèm để ý tới y nữa! Lưu Thái Bảo uống say rồi lên giường ngủ. Thái Tương Muội rửa mâm bát xong, thắp đèn dầu, ngồi bên mép giường may áo mới. Áo mới này là để chuẩn bị mặc ăn tết, cũng là chuẩn bị ganh đua với nàng dâu nhà họ Trương láng giềng. Ban ngày cắt xong, vui vẻ chuẩn bị để tối may, nhưng như hôm nay hoàn toàn mất hứng, tay cầm kim lại uể oải, trong ngực như có vật gì chặn ngang, nỗi giận này nếu không xả ra thật khó mà chịu được.

Lưu Thái Bảo ngáy phì phò phì phò ngủ một lúc, chợt mở mắt ra nói:

“Rốt cuộc là câu người không được. Du Tú Liên thông đồng với con hồ ly nhỏ, con hồ ly già còn chưa chắc đã chết chưa. Hôm nay lúc ta tới nhà họ Đức, nghe họ nói sau khi Du Tú Liên đi hôm nay, liền đó Tam tiểu thư của Ngọc phủ sai người đem quà tặng thị. Đủ thấy Du Tú Liên xu phụ quyền thế, tới đây không đầy mười ngày đã có giao tình với tiểu thư Ngọc phủ. Thị làm sao bắt người của Ngọc phủ được? Chúng ta bị lừa rồi!” Thái Tương Muội cũng rất phẫn hận, cầm kim ngân ra, chỉ chau mày nói “Người ngu đi!” Lưu Thái Bảo giận dùm dùm lại chửi “Con mẹ nó ...”, xoay người thộn ra một lúc lại phì phò phì phò thiếp đi. Trong phòng hơi rượu nồng nặc, vừa vui vừa cay. Trong lòng Thái Tương Muội thì vừa đau đớn vừa chua xót. Khâu vá xong, dầu trong đèn sắp cạn, Thái Tương Muội ngậm nai nịt gọn ghẽ, giắt vào người ba mũi phi tiêu, một thanh đoản đao, kìm kéo chặn bông đắp cho Lưu Thái Bảo. Nàng tìm ổ khóa, nhẹ nhàng thổi tắt đèn, ra khỏi phòng, nhẹ khóa cửa lại. Lúc ấy còn hai ngày nữa là giao thừa, trời rất tối, vô số sao bạc, gió bắc tuy vẫn còn mạnh, nhưng đã có chút ý xuân.

Tương Muội chỉ mặc quần vải xanh, áo hai lớp vải xanh, ngoài khoác một cái áo bông ngắn tay mỏng rất nhỏ có túi đựng phi tiêu. Nàng đổi búi tóc, che một tấm vải the xanh, chân mang tất xanh hài xanh, chạy như bay dọc theo tường thành, nghe tiếng báo canh đã qua canh ba. Nàng như một con mèo bò lên trên cổng Ngọc phủ. Lúc ấy cổng đóng chặt, trong ngoài không có tiếng động gì. Thái Tương Muội ngồi dưới đất thay một đôi hài mềm đế bông cũng màu xanh, sau đó phi thân lên nóc phủ như đang đi dây, nhẹ nhàng đạp trên mái ngói đi về phía viện sau. Chỉ thấy trước viện mấy gian phòng còn có ánh đèn, sau viện lại tối om, không thấy rõ trong mấy gian phòng đó là ai ở. Nàng bèn nằm im trên nóc nhà một lúc, sau đó nhẹ nhàng theo cột hành lang bò xuống. Chân vẫn giữ thẳng bằng, ngồi xổm trước cửa sổ gian phòng phía bắc, thận trọng nghe ngóng phía trong. Chỉ nghe trong phòng có tiếng quả lắc đồng hồ tích tắc tích tắc vang lên, nhưng không nghe tiếng cười thở và nói mơ. Thái Tương Muội khom người tới trước cửa sổ, nguyên trên cửa có khóa, mới hiểu trong căn phòng này không có người ở, bèn quay lại vẫn lom khom đi vào một cái cửa nhỏ, lại là một lớp lạt viện, viện này to hơn viện phía trước. Nàng khom người đi tới gian phòng có tiếng mèo kêu meo meo một tiếng, Thái Tương Muội ngồi xổm, không dám động đậy.

Chờ một lúc lâu, nghe trong phòng không có tiếng động gì, nàng quay lại từ từ đứng dậy, nắm song cửa sổ, từ khe hở nhìn vào, thấy bên trong còn có màn cửa sổ. Ánh đèn trong phòng tuy sáng nhưng từ bên ngoài nhìn vào cũng không thấy gì. Thái Tương Muội lấy can đảm đứng phắt dậy vút đao ra, đang định nạy cửa, không ngờ lúc ấy ở viện trước có người nói to:

“Kiểm tra trên nóc nhà đi, có lẽ chạy tới sau viện rồi!”, rồi một tràng bước chân rầm rập vang lên như có rất nhiều người chạy tới. Thái Tương Muội hoảng sợ, vội bám

cột hành lang trèo lên nóc nhà, chỉ thấy ánh đèn viện ngoài rực sáng, nhưng gian phòng phía nam vừa rồi có người thấp đèn thì ánh đèn chột tắt phụt ! Thái Tương Muội tự nhủ “Không xong!”, rồi đứng bật dậy trên nóc nhà bỏ chạy. Nhưng lúc bấy giờ tiếng “Bắt gian tặc” từ bốn phía đã vang lên, ánh đèn lấp loáng, đao kiếm loảng xoảng, trên nóc nhà đều có người. Thái Tương Muội thấy không còn đường thoát, vội rút một mũi cương tiêu ra, nằm phục xuống bất động. Lúc ấy có mấy mươi viên sai quan và tôi tớ đã vào viện, nói với nhau:

“Đừng làm kinh động phu nhân và tiểu thư!”, có người cầm sào dài treo một ngọn đèn lồng xoay xoay rọi lên nóc nhà, Thái Tương Muội phóng phi tiêu đánh tắt ngọn đèn, người phía dưới giật mình kinh hãi, cùng lùi lại nói:

“Ở trên nóc phủ, coi chừng phi tiêu của y!”, lại có người la to:

“Gian tặc trên nóc phủ đừng phóng phi tiêu, xuống đi, bọn ta sẽ thả người đi!”. Thái Tương Muội hai tay đều cầm tiêu, đứng trên nóc phủ, nhìn xuống nói to:

“Quân vô lại! Xem các người ai dám lên nóc phủ? Ta không phải muốn ăn trộm của các người, ta chỉ muốn gặp Ngọc Chính đường ...”, nói tới đó chợt thấy chân phải đau nhói như bị rấn mỗ một cái. Nàng đứng không vững, lập tức lảo đảo xuống dưới, ngã xoắn ra đất. Đang gượng đau bò dậy, mấy người đẩy tứ lực lưỡng đã đè nàng xuống, có người nói “Là nữ tặc!”. Thái Tương Muội cắn răng vùng vẫy, nhổ nước bọt nói “Buông ta ra!”, một chân phóng ra đá trúng mắt cá chân một người, người đó ách chà một tiếng, xoa mắt cá chân nhảy qua một bên. Thái Tương Muội hai chân đá loạn ra, nhưng cánh tay và toàn thân đều bị họ dùng sức đè xuống, có người cầm thùng tới trói nàng lại. Tương Muội òa lên khóc, nói:

“Các người giết chết ta đi! Để tất cả gia đình họ Ngọc các người đều chết không toàn thây! Ngọc Chính đường, quân rùa đen nhà người! Trong nhà chứa gian tặc giết chết cha ta, còn làm mất mặt chồng ta, khiến phủ Bối Lạc đuổi y! Lão rùa đen, người ra đây gặp ta!”.

Nàng như một con sói cái, tuy bị trói chặt vẫn điên cuồng gầm thét, vẫn muốn cắn người!

Lúc bấy giờ mấy viên sai quan và tôi tớ giữ chặt nàng đều kinh ngạc nói:

“Đây không phải là cô gái đi dây sao?” Thái Tương Muội phun nước bọt chửi:

“Con mẹ người! Các người đã nhận ra thì mau thả ta ra! Ta là con gái Thái Bồ đầu, Lưu Thái Bảo là chồng ta, trong nhà các người có Bích Nhân Hồ Ly, Du Tú Liên đã điều tra ra nguồn gốc của các người! Chúng ta sẽ kiện, kiện họ Ngọc, Ngọc Chính đường lão vô lại nhà người mau bỏ mả quan ra mà đi hầu kiện!”

Lúc ấy đèn trong các phòng đều thấp sáng lên. Tiểu thư ở phòng phía tây dẫn hai a hoàn ra, sai a hoàn nói với đám đầy tớ nói “Thả cô ta ra!”, rồi nói:

“Người đừng chửi, có gì từ từ nói!” Đám đầy tớ và sai quan nghe lời tiểu thư đều lùi lại. Tay chân của Thái Tương Muội đều bị trói, nàng ngẩng đầu lên, dưới ánh đèn thấy tiểu thư Ngọc Kiều Long mặc áo dài hoa Bát kỳ, mang hài đế cao, cũng bất giác hơi xấu hổ, bèn nói:

“Tiểu thư, tiểu thư bảo họ mau thả ta ra, ta không phải là gian tặc, ta tìm cha cô đòi lẽ phải!” Ngọc Kiều Long không đếm xỉa gì tới nàng, sai a hoàn mở cửa phòng phía bắc chỗ mẹ ở bước vào đó.

Lúc này Ngọc đại nhân cũng đã dậy, có bốn viên sai quan cầm đao bảo vệ. Y đứng dưới hành lang, tức giận rung cả râu, lớn tiếng quát:

“Khiêng gian tặc ra viện trước, ta muốn thẩm vấn!” Thái Tương Muội chửi:

“Người muốn thẩm vấn ta à? Ta đang muốn thẩm vấn người đây! Trong nhà các người có nuôi gian tặc, gian tặc bị thương chết thì giả nói là bạo bệnh, bọn ta sẽ đi kiện! Chồng ta có chứng cứ về chuyện của các người! Lão khốn nạn ...!. Ngọc đại nhân giận dữ giậm chân quát “Đánh!”. Thái Tương Muội khóc nói “Đánh đi! Đánh chết ta còn có chồng ta, đánh chết chồng ta còn có Dương Kiện Đường, Du Tú Liên, Lý Mộ Bạch ...” Lúc ấy một viên sai quan cầm roi da bước tới định đánh, nhưng Ngọc phu nhân dẫn hai bộc phụ ra, liên tiếp xoa tay nói:

“Muốn đánh cô ta thì mang tới nha môn mà đánh, nhà chúng ta không phải chỗ dựng hình. Mời lão gia vào trong phòng nghỉ ngơi, không nên la hét!”

Viên sai quan và đám đầy tớ đều lùi lại, Thái Tương Muội nằm đó khóc lớn. Ngọc Chính đường tức giận hừ hừ cũng không tìm được chỗ hỗn hển, theo phu nhân vào phòng phía bắc. Trong phòng phía bắc vợ chồng Ngọc Chính đường đại khái suy tính hồi lâu, lát sau Ngọc đại nhân lại trở ra thở dài sườn sượt nói:

“Ra viện trước đi!”, lập tức tôi tớ xếp thành hàng, viên sai quan bảo vệ Ngọc đại nhân, đều im lặng theo hàng lang ra viện trước. Trong này chỉ còn lại hai cái đèn lồng, bốn người canh giữ cũng đều đứng cách rất xa chỗ Thái Tương Muội nằm.

Tiểu thư Ngọc Kiều Long bèn dẫn hai bộc phụ và a hoàn từ phòng phía bắc đi ra, Ngọc Kiều Long nói:

“Cởi trói cho cô ta!”, đám bộc phụ đều không dám.

Ngọc Kiều Long nói:

“Không cần sợ, cởi trói đi, cô ta không đánh được các người đâu!” Đám bộc phụ run rẩy xuống, mất nửa ngày mới cởi hết dây trói trên tay chân Tương Muội ra.

Thái Tương Muội vẫn nằm khóc to, cũng không ngồi dậy. Ngọc Kiều Long tiểu thư bèn khom người, đích thân kéo cô một cái nói:

“Người rất giỏi, người đi dây trước cửa nhà ta, ta đã xem qua hai lần, ta rất mến người. Hôm nay người đã tới, nếu muốn nói gì thì đứng dậy theo ta vào trong phòng, chúng ta có thể từ từ nói”. Hai a hoàn cũng lên trước đi. Tay họ đều mềm mại, hơn nữa vừa đi tới gần thì mùi thơm trên quần áo tỏa ra. Thái Tương Muội lại cảm thấy có chút dễ chịu bèn tự ngồi dậy, đang định đứng lên, nhưng thấy chân trái đau buốt, cúi đầu nhìn thì ra là một mũi tên nhỏ dài ba tấc cắm vào trong thịt. Nàng cắn răng nhổ ra, liền đó máu chảy ra rất nhiều. Tương Muội đau quá khóc òa lên, cầm mũi tên cho Ngọc Kiều Long xem, nói:

“Tiểu thư thấy mũi tên này chưa? Đồ đệ của Bích Nhân Hồ Ly có một lần nửa khuya tới quấy nhiễu nhà bọn ta đã phóng ra mũi tên này, bây giờ còn nói gì? Vừa rồi trong mấy người trói ta nhất định có đồ đệ của Bích Nhân Hồ Ly, đây không phải là chứng cứ sao?” Ngọc Kiều Long cau mày nhìn mũi tên không nói gì, chỉ bảo hai a hoàn dìu Tương Muội vào phòng phía nam. Trong phòng phía nam lúc này đã thấp đèn, bộc phụ vừa đưa một chậu than vào. Đồ dùng bằng gỗ trong phòng đều vừa đen vừa bóng, bày rất nhiều đồ sứ cổ, đồ dùng bằng ngọc, gương treo tường cũng đều là viền trân châu và lông chim trắng.

Ngọc Kiều Long chỉ một cái ghé chạm khắc rất tinh xảo nói “Người ngồi đi!”. Tương Muội cúi đầu vén vạt áo ngồi xuống, lau nước mắt, vuốt vuốt đầu tóc, lại cảm thấy không nói được. Ngọc Kiều Long bảo “Uống trà đi!”, lập tức có bộc phụ đem bình trà nóng tới, người này mặc đồ rất hoa lệ, là đại a hoàn có vóc dáng đẹp nhất, rót hai chén trà, một chén đưa cho tiểu thư, một chén đặt trên khay vàng bưng tới trước mặt Tương Muội. Tương Muội ngược mặt lên, mặt ửng đỏ, đưa hai tay bưng lấy, nói:

“Không dám!”, rồi cười cười nhìn trộm Ngọc Kiều Long. Thấy Ngọc Kiều Long mới ngủ dậy chưa cài nữ trang nhưng rất chỉnh tề, không giống như nằm lăn trên gối. Thần sắc của vị tiểu thư này cũng không nghiêm khắc, chỉ hơi có dáng vẻ ưu sầu, hỏi “Người tên gì?” Thái Tương Muội nói “Ta tên Thái Tương Muội, Thái Đức Cương cha ta là Bồ đầu huyện Ninh Hội Cam Túc, cha ta bị người của các vị giết chết, ta đã lấy Lưu Thái Bảo, y là sư phó dạy quyền cho phủ Thiết Bối Lặc, vì đại nhân ở đây hận y, nói xấu y với Thiết Bối Lặc gia nên Bối Lặc gia đã đuổi việc y! Ta mới tới gặp đại nhân, muốn nói lẽ phải!” Ngọc Kiều Long nói:

“Người nên tới ban ngày, giữa đêm khuya tới, trên người lại có binh khí, không phải giống gian tặc sao? May mà người là phụ nữ, nếu không bọn ta quyết không thả người ra!” Thái Tương Muội lại đảo mắt nói:

“Tiểu thư người đừng nói thế, ban ngày ta tới, không để lên gò cao trước cổng phủ, sẽ bị gia nô của các vị đánh đuổi đi! Còn có thể cho ta gặp được đại nhân, gặp được tiểu thư à! Ta biết đi dây thì biết lên nóc phủ. Nay ta đã tới, thì không muốn sống nữa! Tiểu thư dẫn con hồ ly nhỏ ra đi, bảo ăn thịt ta đi! Nếu không thì cứ áp giải ta tới nha môn, khép vào tội chết. Nhưng lúc ta sắp chết, ta cũng phải la hét mắng chửi! Bọn ta có bằng chứng, trong tay chồng ta và trong tay các bằng hữu y đều có bằng chứng của các vị, bọn ta biết đi kêu oan, cáo ngự trạng!”

Ngọc Kiều Long hơi biến sắc, xua tay nói:

“Người đừng vội, cứ từ từ nói!”, kể thở dài nói:

“Lời đồn ở bên ngoài mấy ngày gần đây rất nhiều”, Thái Tương Muội nói:

“Không phải lời đồn, đó đều là sự thật, đều là do hai người bọn ta la hét bên ngoài! Nếu Ngọc đại nhân không tìm cách, không đem con hồ ly nhỏ đó ra xử, bọn ta còn nói nhiều nữa! Dù sao việc sai sử của chồng ta cũng không còn, bọn ta sắp chết đói, chẳng bằng cứ để Ngọc đại nhân giết chết bọn ta!”

Ngọc Kiều Long nói:

“Có lẽ các người đã lầm tin lời người khác, nhà ta quyết không dựa vào thế lực ức hiếp người. Ta cả ngày trong phòng, đừng nói bên ngoài mà ngay chuyện trong nhà, ta cũng không hiểu rõ! Nhưng nghe nói Lưu Thái Bảo chồng người làm loạn rất lợi hại, y đứng trước cổng chửi mắng, phóng vào một mũi phi tiêu, một tờ giấy vẽ hình mắng người, bất kể là ai cũng không chịu nổi sự sỉ nhục như vậy! Cha ta tuổi đã cao, kìm không được tức giận, vì vậy muốn từ quan, nhưng Thiết Bối Lặc lại khuyên can không cho lão nhân gia từ quan. Còn chuyện cha ta bảo Thiết Bối Lặc đuổi việc chồng người, điều đó quyết không thể có. Người nghĩ xem, cha ta là Đề đốc Chính đường, quan chức không phải nhỏ, lão nhân gia há chịu đôi co với hạng như chồng người? Vốn chồng của người quá nhiều phủ quan như vậy, sẽ phải bắt tới nha môn trị tội, cha ta không phải xử không được, cũng chẳng phải sợ các người cáo ngự trạng, chỉ vì lão nhân gia không chịu đối đầu với một người tầm thường! Vả lại lão nhân gia cũng thường áy náy tự trách. Vì tôi tớ trong nhà cũng có ba bốn chục người, khó tránh khỏi cỏ lúa lẫn lộn, những lời bên ngoài cũng không phải không có căn cứ! Vì vậy mấy ngày nay trong nhà cắt giảm rất nhiều người, và thường điều tra, nếu ai có vẻ khả nghi, bất kể nam hay nữ đều bắt tới nha môn trị tội”.

Thái Tương Muội nói:

“Tiểu thư! Tiểu thư hãy cho ta tới đây ở mấy ngày được không? Chỉ cần làm việc như a hoàn, để ta điều tra trong phủ tiểu thư xem gian tặc là ai, thế nào ta cũng điều tra ra!” Ngọc Kiều Long lắc đầu nói:

“Không được, trong phủ này há có thể tùy tiện cho người tới ở? Hôm nay vì mẹ ta nghe người khóc rất đáng thương, mới không xử phạt tội danh của người và sai ta giải thích cho người, người đã hiểu rồi thì về đi! Hãy dặn chồng người, về sau không nên nói hồ đồ ra bên ngoài nữa, người có oan khuất gì có thể tự tới nha môn cáo trạng. Trong này nếu bọn ta phát hiện ra gian tặc tự nhiên sẽ bắt xử lý”.

Đang nói, thì thấy lại có một bộc phụ từ ngoài bước vào, tới trước mặt Ngọc Kiều Long nói:

“Phu nhân dặn mời tiểu thư vào phòng nghỉ ngơi đi! Trời khuya rồi, kéo chuyển bệnh! Vị khách này thì phu nhân muốn hỏi nhà cô ta ở đâu, phải sai người đưa cô ta về!” Ngọc Kiều Long nhìn Thái Tương Muội hỏi “Nhà người ở đâu?”. Thái Tương Muội uống một hớp trà nói:

“Ta ở Hoa Viên Đại viện trong An Định Môn”. Ngọc Kiều Long dặn bộc phụ “Bảo người lấy xe đi!”, rồi nhìn Thái Tương Muội hơi mỉm cười nói:

“Về sau nếu người rảnh rỗi có thể tới tìm ta nói chuyện chơi. Mẹ ta cũng rất hiền lành, nếu bà không mến người thì hôm nay đâu có khuyên cản cha ta? Lúc người tới chỉ cần ăn mặc chỉnh tề một chút, tới trước cổng nói rõ ý định, họ quyết không thể cản trở người”. Thái Tương Muội nghe thế cũng rất vui vẻ, đổ mặt cúi đầu nói:

“Tiểu thư, hôm nay ta sai rồi! Ta không nên làm thế! Xin tiểu thư thỉnh tội với lão phu nhân, lão đại nhân giúp ta. Ta quá hồ đồ! Qua mấy ngày lành vết thương trên chân, ta nhất định tới phủ xin lỗi!” Ngọc Kiều Long nói:

“Không sao! Chỉ cần người hiểu trong phủ chúng ta không bao che cường đạo, cũng không phải ỷ làm quan ức hiếp người là được rồi! Sắp tới ta nhất định xin cha ta, xin lão nhân gia gặp Thiết Bối Lặc nói vào cho chồng người, lại gọi chồng người quay lại”.

Thái Tương Muội cười nói:

“Ta thật cảm ơn tiểu thư! Ta giữa khuya tới nhiều loạn trong phủ tiểu thư, thật là đáng chết ...”, nói tới đây không kìm được nước mắt rơi xuống.

Ngọc Kiều Long đứng dậy đi nghỉ, hai a hoàn cũng theo nàng đi ra, trong phòng chỉ còn lại hai bộc phụ. Tương Muội lau khô nước mắt, rồi nhìn đông ngó tây, cảm thấy người ta thật sang giàu, đại nhân phu nhân người ta thật thông tình đạt lý, tiểu thư người ta cũng rất ôn hòa không làm ra vẻ, mình thật là mạo muội, thật đáng chết! Vì vậy hận không được mau ra khỏi đây. Đợi một lúc, xe mới cột xong, vì chân phải đau không đi được, nên hai bộc phụ dìu nàng ra cổng lên xe cùng một bộc phụ.

Lúc bấy giờ trời đã qua canh tư, trên đường không có người đi lại, xe lặc cặc đi. Tương Muội nói chuyện phiếm với người bộc phụ, bà ta nói:

“Hôm nay may mà tiểu thư dậy xin với phu nhân cho người, phu nhân mới cầu xin đại nhân không xử tội người. Nếu không vậy nhất định đánh người một trận, áp giải vào nhà giam nữ. Người to gan quá! Dám nửa khuya tự vào phủ người ta, còn dám chửi mắng Ngọc đại nhân? Ai dám chửi như vậy?” Tương Muội hổ thẹn nói:

“Được rồi, bà đừng nhắc lại nữa! Lúc đó cũng do ta hồ đồ!”, rồi nói vài chuyện trong phủ, người bộc phụ lại khuyên về sau đừng làm vậy nữa, xe đã tới đầu cổng nhà Tương Muội. Người đánh xe lên trước gõ cửa, thấy trên tường có một người chạy tới, tay cầm cương đao sáng loáng, nghiêm giọng hỏi:

“Tìm ai?”

Người đánh xe giật mình la ối chao một tiếng. Tương Muội trong xe nói “Người xuống đi! Là ta về rồi!”

Lưu Thái Bảo nghe ra thanh âm của vợ y, mới nhảy tường xuống, nói “Cô đi đâu vậy? Ta ngủ một giấc tỉnh dậy thì chẳng thấy bóng dáng cô đâu! Đây là xe nhà ai?” Thái Tương Muội nói “Đây là xe của Ngọc phủ, ta bị thương rồi, người mau dìu ta xuống xe đi!” Lưu Thái Bảo tức giận liền vung đao nói “Ai da! Ngọc phủ làm cô bị thương, còn phải kiệu xe đưa cô về, cũng còn rất nề mặt! Nhưng Lưu Thái Bảo ta hiện ngay cả chén cơm cũng không có, tiền đâu mà trị thương cho cô? Đi, ta đưa cô trở lại, lúc nào họ trị thương cho cô xong ta mới có thể đón cô về!” Thái Tương Muội vội nói:

“Người chớ hiểu lầm người ta, chuyện dài lắm, dìu ta vào đi, ta từ từ kể với người”. Người đánh xe và bộc phụ đều nói:

“Trong phủ đã sai chúng ta đưa về, lão ca hãy mở cổng cho cô ta vào. Nếu không như vậy, chúng ta quay về lại không làm tròn phận sự”.

Lưu Thái Bảo miệng vẫn chửi, ném cương đao qua tường, sau đó y lại chạy vào mở cổng, dìu Thái Tương Muội trên xe xuống. Thái Tương Muội cảm ơn người bộc phụ đã đưa nàng về. Lưu Thái Bảo một tay đóng cổng, một tay dìu vợ y, vào tới trong phòng. Thấy vết máu trên chân Tương Muội, y không kìm được tức giận giậm chân. Tương Muội cầm mũi tên đưa cho chồng, nói:

“Không sao, vết thương không nặng, ta không què đâu, người mau đun thuốc ọt cho ta”. Lưu Thái Bảo giận tái cả mặt, vừa lấy thuốc ọt, vừa hỏi Tương Muội cặn kẽ. Tinh thần của Tương Muội lúc ấy vẫn rất tốt, nàng nằm xuống vén gấu quần lên, lộ ra vết thương trên chân phải, bảo Lưu Thái Bảo ọt thuốc vào, vừa đem chuyện vừa rồi kể tường tận một lượt. Lưu Thái Bảo nghe rồi thì thầm chửi, rồi lại cười nhạt.

Thái Tương Muội nói xong, bèn hừ một tiếng, nói:

“Chuyện này ta làm thật là quá lỗ mãng. Người không biết, ta nghe nói người bị oan khuất, ta rất tức giận! Ta chửi Ngọc đại nhân một trận, lão già đó cả đời cũng chưa

bị vậy. Ngọc tiểu thư thật tốt, nói những lời thông tình đạt lý!” Lưu Thái Bảo hừ hừ cười khẩy nói:

“Cô thật ngây ngô hơn ta! Không những bị trúng tên vô ích, còn bị lừa bịp! Ngọc Kiều Long, con mẹ nó lợi hại thật, thị hiếu có đánh cô một trận cũng vô dụng, hơn nữa nếu cô gào thét liều mạng, nếu ta tới cổng cung cáo ngự trạng, trong nhà thị thật chịu không nổi! Vì vậy thị mới làm ra vẻ người tốt, rót lời ngon ngọt, bầy lần bắt bầy lần tha để làm cho cô và ta tâm phục, không quấy phá họ nữa, nhưng như thế càng đủ thấy họ lo sợ, con hồ ly nhỏ là ai chắc họ đã biết!”

Thái Tương Muội nghe chồng nói vậy, lại bất giác sửng sốt, nói:

“Ta cũng cảm thấy kỳ quái, ta ở trên nóc nhà, không thấy dưới phủ có ai kéo cung thì mũi tên đã bắn trúng chân rồi!” Lưu Thái Bảo cầm mũi tên ngắn đặt gần bệ đèn xem kỹ, bèn nói:

“Loại này đâu cần kéo cung, giấu trong tay áo giơ tay thì phóng ra rồi! Vừa rồi không phải cô đã nói Ngọc Kiều Long có hai a hoàn luôn theo sát, cũng đều sang trọng, vóc dáng cũng đều hơn cả Hằng Nga sao. Không khéo trong hai a hoàn đó có một người chính là con hồ ly nhỏ đó!” Thái Tương Muội nhớ lại chuyện vừa rồi, nói:

“Nhưng ta nhìn thấy một a hoàn nhìn ta bĩu môi”. Lưu Thái Bảo nói:

“Bĩu môi cũng không hề gì, nhưng ta nghĩ, cho dù việc tối nay cô náo loạn trong nhà họ, rõ ràng họ nhịn được nhưng chắc là vì hổ thẹn trong lòng, bỏ được thì bỏ, không dám làm to chuyện! Được rồi, hôm nay tạm ghi nhận công này của cô, cái hay là ta cũng không dính vào chuyện này! Chúng ta cứ ăn tết đã, cô cũng phải dưỡng thương. Sau rằm tháng giêng, họ phòng bị cũng sẽ trở nãi, lúc đó chúng ta lại thông thả điều tra thăm dò, tìm ra chứng cứ. Sau đó Lưu Thái Bảo ta mới làm một việc kinh thiên động địa! Chắc chắn khiến Ngọc Chính đường phải vái lạy ta, Ngọc Kiều Long mở cửa tự tiến cử xin làm vợ bé của ta”.

Tương Muội chĩa mũi tên nhỏ ra định đâm Lưu Thái Bảo, Lưu Thái Bảo ngạo nghễ cười nói:

“Qua năm hãy nói! Cô cứ giúp ta, chúng ta sẽ được hả giận!” Tương Muội nói:

“Cứ lo tranh đua cho hả giận, không tìm việc làm, chẳng lẽ hai chúng ta sẽ nhịn đói sao?” Lưu Thái Bảo xua tay nói:

“Chuyện đó không quan trọng, Lưu Thái Bảo ta trước kia không dạy quyền cũng chưa bị đói. Từ nay trở đi cái danh hã sư phó dạy quyền này của ta đã mất rồi, ta càng có thể làm việc gì cũng được!” Lưu Thái Bảo hậm hực nói thế rồi ra viện nhặt thanh đao cầm vào phòng, đóng cửa định ngủ tiếp. Lúc này trời đã bình minh.

Thái Tương Muội đau chân hơi rên, vì vậy y càng không ngủ được.

Hôm sau Lưu Thái Bảo tới Nam thành tìm biểu huynh xin một ít thuốc rịt vết thương gia truyền, lúc về mang theo một số giấy tiền vàng bạc, đèn nến, gà vịt, cá thịt, dán câu đối tết trước cửa phòng, trong phòng dán một bức tranh tết hình đĩa trẻ bụ bẫm. Cuối năm rất không dễ tìm nhà, nhà trọ cũng không nhận khách, vì vậy y cũng không muốn chuyển nhà. May là Đắc Lộc đối xử với y rất tốt, năm mươi lượng bạc phủ Bối Lạc thưởng cũng lãnh giùm về đưa y.

Thái Tương Muội tuy chân bị thương nhưng không hề lưu tâm, dứt khoát một chút cũng không nghỉ ngơi, trang điểm lộng lẫy, chỉ ở trong phòng làm thức ăn tết, bày mâm cúng Phật, cũng rất vui vẻ. Lưu Thái Bảo cũng nói:

“Mặc kệ hết! Qua năm hãy nói, ngày tháng còn dài! Y chạy không thoát, ta cũng còn sống đây, sớm tối gì cũng hả giận được!”. Cứ thế mấy ngày cuối năm nhẹ nhàng trôi qua. Đến mừng một tết, rồi mừng hai mừng ba, thành Bắc Kinh đổi qua không khí mới! Nhà nhà, các cửa hiệu đóng cửa khua la đánh trống, ai cũng mặc áo mới, đội mũ mới, ngồi xe tới các nơi chúc tết. Tiếng pháo nổ giòn giã khắp nơi. Tất cả mọi người dường như đều điên cuồng, uống rượu thỏa thích, vô cùng vui vẻ.

Lúc bấy giờ chỉ có trong phủ của Ngọc Chính đường lại không náo nhiệt như trước đây. Ngọc Chính đường từ Tân Cương được điều về Bắc Kinh mới không đầy mấy tháng, ngày trước y đều ở tỉnh ngoài, trong phủ bất quá chỉ có bà con trong họ và tôi tớ giữ nhà nhưng cũng náo nhiệt hơn năm nay. Năm nay tuy không ít quan viên đi xe tứ mã tới chúc tết, tôi tớ cũng đều được thưởng không ít tiền, nhưng lão gia, phu nhân, tiểu thư không người nào vui vẻ. Chính đường đại nhân vì việc công rắc rối, việc nhà phiền não, suốt ngày nét mặt không có một chút vui vẻ. Phu nhân vì lão gia không vui nên cũng hậm hực ít vui, với lại mấy hôm nay bệnh đau ngực thường tái phát, tiểu thư Ngọc Kiều Long thường thấy trong người khó chịu, nhiều hôm không ra khỏi cửa, chỉ suốt ngày buồn bã trong thâm khuê, một là gia đình ưu phiền, hai là vì bị bệnh, ba là vì nàng sắp đổi bím tóc thành búi tóc của phụ nữ Bát kỳ, đổi cách ăn nói, nàng sẽ không còn là cô nương có thể tùy tiện ra ngoài vui chơi mà là thiếu nữ chờ gả chồng.

Theo quy củ của người Bát kỳ, phàm là cô nương lúc mười ba mười bốn tuổi thì để kiểu tóc người Mãn, nhưng đến mười bảy mười tám thì phải chải tóc, chải bím thì có thể có người tới mai mối. Kiểu đầu tóc này không khác với búi tóc của đàn bà, có điều chỗ tóc mai hơi có chút sai biệt, lúc ở trong nhà thì đổi búi tóc mây rất cao, ra ngoài gặp thân hữu, dự yến hội, vui chơi vân vân còn đội Luồng bản đầu bằng đoạn đen. Một người con gái Bát kỳ đến thời kỳ này, giống như một đóa hoa đang nở chờ người hái đi.

Ngọc Kiều Long vì vâng lệnh cha mẹ, bắt đắ dĩ phải đổi trang phục, nên lòng rất đau buồn. Tự biết thời thiếu nữ hoa xuân rất ngắn, e rằng không đến nửa năm chuyện hôn nhân của mình sẽ phải định, mà người chồng tương lai có lẽ chính là Lỗ Hàn Lâm, vừa xấu vừa ngờ nghệch đó. Nàng thật ấ ức, mà còn phần hận, nhưng vì không dám trái lệnh cha mẹ, vì nàng rất hối hận, nàng cảm thấy phụ thân phiền não, mẫu thân ưu sầu, cho tới biến cố trong nhà mấy tháng nay, ngoài bị bọn vô lại sỉ nhục, trong thì sợ bóng sợ gió, tất cả đều do một mình nàng gây ra. Nàng nghĩ phải nhẫn nhịn khuất thân, làm tròn đạo hiếu, để rửa nỗi oan khiên kiếp trước. Nhưng tâm sự này của nàng ngoài nàng ra, không có người thứ hai nào biết được.

Hôm mừng một tết, Hàn lâm Lỗ Quân Bội xấu xí đã tới chúc tết, hôm nay ngày mười ba y lại tới chúc tết. Ngọc Kiều Long biết y tới, nàng nhú mày, ngồi trong phòng, tay cầm đũa đồng, cẩn thận gạt tro trong chậu than. A hoàn Tú Hương, Ngâm Tự bên cạnh, một người chùi hộp mực bằng đồng, một người cắt tỉa hoa mai trong bình. Hoa thủy tiên trong chậu đều rũ đầu, lạng lẽ. Con mèo trắng ngồi xồm bên người nàng, đưa cái chân nhỏ trắng muốn khều tua cái túi thêu hoa sen đeo bên người nàng. Trong phòng chỉ có tiếng đồng hồ quả lắc nghe tích tắc tích tắc. Lúc ấy bỗng có Tiền má má bộc phụ trong phòng Ngọc phu nhân đi vào phòng, nói:

“Tiểu thư! Lão phu nhân trong Lỗ phủ tới rồi ! Phu nhân mời tiểu thư qua gặp!”

Ngọc Kiều Long giật mình, tự nhủ “Vừa rồi nghe nói Lỗ Quân Bội tới, sao bây giờ mẹ của y lại tới? Phải chăng hôm nay sắp có chuyện gì?” Nàng gạt đầu, Tiền má má quay người đi ra. Ngâm Tự vội bước qua sửa cái trâm hoa trên đầu tiểu thư. Ngọc Kiều Long lại né đầu, trừng mắt nhìn Ngâm Tự nói:

“Người định làm gì ?” Ngâm Tự rút tay lại, đỏ mặt cúi đầu không dám nói gì.

Ngọc Kiều Long bèn đứng dậy, nói một mình “Ta đi gặp một người như vậy, còn cần trang điểm cho đẹp sao?” Tú Hương vội bước qua, đẩy Ngâm Tự ra như cũng bất bình, khẽ nói:

“Tiểu thư, người bắt tất phải trang điểm nữa, cứ như vậy đi gặp Lỗ phu nhân, cũng bắt tất nói quy củ lễ độ với bà ấy, lạnh nhạt với bà ấy, bà ấy cũng sẽ đối tốt với tiểu thư ...”. Ngọc Kiều Long đỏ mặt nói:

“Ai bảo người nói nhiều?” Nàng hậm hực đi ra khỏi phòng, Tú Hương bèn đi theo nàng.

Lúc bấy giờ sắp qua giữa trưa, ánh mặt trời rất ấ ứm, những đóa hoa mai trong sân, hoa tầm xuân dưới hành lang đều hân hoan nở rộ một màu vàng rực. Họ theo hành lang đi về phía đông, trong phòng phía bắc có người đang nói chuyện.

Tú Hương đi trước kéo cửa ra, bộc phụ bên trong vén màn, nói:

“Tiểu thư tới rồi!”. Ngọc Kiều Long vừa tới trước cổng, không kìm được ngạc nhiên! Nguyên người ngồi trên ghế ngoài phòng chính là Ngọc đại nhân cha nàng, mặc thường phục, tay cầm điếu hút thuốc lào, ngồi trên ghế dài nghiêng đối diện lại chính là Lỗ Quân Bội.

Thân hình to béo của Lỗ Quân Bội mặc quan phục, mặt béo, mũi tẹt, mắt hí, diện mạo rất xấu, bên cạnh để cái mào quan văn tứ phẩm. Ngọc Kiều Long chỉ hơi nhìn người này một cái liền ngán ngẫm nhìn xuống, quay qua hành lễ với cha trước. Ngọc Chính đường lại nói:

“Ra mắt Lỗ đại ca người đi!” Ngọc Kiều Long bất đắc dĩ quay qua Lỗ Quân Bội, Lỗ Quân Bội sớm đứng dậy, hai người đều nhìn xuống thỉnh an nhau. Lỗ Quân Bội hơi mỉm cười hỏi:

“Năm mới đến, mọi người khỏe chứ?” Ngọc Kiều Long lại không đáp, bợc phụ bèn mời nàng vào gian trong chỗ Ngọc phu nhân tiếp chuyện Lỗ phu nhân. Lỗ phu nhân cũng là một vị lão phu nhân có dáng người rất mập, tuổi hơn năm mươi, ăn mặc đội mũ rất sang trọng. Lỗ Thị lang tuy là quan nhị phẩm, nhưng gần đây vì bị bại liệt nên nghỉ hưu, triều đình thưởng y hàm nhất phẩm, vì vậy bà ta ăn mặc theo lối Nhất phẩm phu nhân. Ngọc phu nhân bảo Ngọc Kiều Long hành lễ. Lỗ phu nhân sai bợc phụ theo hầu bước tới đỡ nàng dậy. Ngọc phu nhân nói với Ngọc Kiều Long:

“Quân Bội đại ca người hiện đang giữ chức Phủ thừa phủ Thuận Thiên, người còn chưa chúc mừng Lỗ bá bá sao?” Ngọc Kiều Long lại quay sang Lỗ phu nhân thỉnh an chúc mừng. Lỗ phu nhân lại cầm hai tay nàng nói:

“Người qua tết rồi, sao không tới nhà bọn ta? Ta rất nhớ người!” Vị phu nhân này ăn nói vui vẻ thân thiện nhưng Ngọc Kiều Long vẫn không nói gì. Ngọc phu nhân ngồi đối diện nói thay:

“Chỉ vì nó đã chái đầu, cũng không tiện ra ngoài! Năm nay tôi vẫn chưa dẫn nó chúc tết đâu cả! Cũng vì trong người nó không khỏe”. Lỗ phu nhân kinh ngạc nói:

“Cô bệnh sao? Cảm thấy thế nào? Chưa mời đại phu khám sao?” Ngọc Kiều Long vẫn không trả lời, a hoàn Tú Hương bên cạnh đỡ lời 'Tiểu thư chúng tôi cũng không bệnh nặng gì, chỉ thỉnh thoảng bị viêm họng thôi!'. Lỗ phu nhân biến sắc nói:

“Đó có thể rất liên quan, sao ta không nghe ai nói?” Ngọc phu nhân nhìn con gái một cái nói:

“Vì qua tết mới bị, trước đó không nặng như vậy, chỉ vì đã cuối năm nên không mời đại phu khám, nhưng trong nhà có mấy thang thuốc bảo nó uống rồi”. Lỗ phu nhân nói:

“Có thể do sợ hãi, chuyện năm ngoài thật ai nghe cũng đều tức giận! Đại nhân nhà tôi tuy bệnh không thể cử động được, nhưng nghe nói chuyện này tức giận muốn đi gặp Phan đại nhân ở Hình bộ, Quảng đại nhân ở viện Đô sát. Quân Bội cũng rất giận, sợ kinh động Tam muội muội nó trong này. Nghe nói tên lưu manh Lưu gì đó bảo là có Thiết Tiểu Bối Lặc đằng sau bảo hộ y!” Ngọc phu nhân lắc đầu nói:

“Cũng không phải thế, Lưu Thái Bảo bất quá là người dạy võ trong phủ, năm ngoài Thiết Bối Lặc đã đuổi việc y, vì vậy mấy ngày nay họ cũng không dám làm loạn nói càn nữa !”

Lúc bấy giờ trong phòng ngoài Ngọc đại nhân và Lỗ Quân Bội cũng đang nói chuyện đó, nghe Ngọc đại nhân thở dài nói:

“Năm nay ta cảm thấy tinh thần rất tệ, đại khái chỉ có thể qua được rằm tháng giêng năm nay. Ta đã muốn dâng sớ từ quan, chỉ vì ta không những đã mất mặt, thân thể cũng thật không thể sống vài năm nữa! Có điều Thiết Bối Lặc cứ khuyên can, ta không hiểu y có ý gì !”.

Lỗ Quân Bội nói:

“Lão bá không nên phiền não chuyện đó, Thiết Tiểu Bối Lặc là người xưa nay như vậy. Trong nhà y chuyên nuôi dưỡng vài tên vô lại chợ búa, mấy năm trước kinh thành có Lý Mộ Bạch, náo loạn còn lợi hại hơn Lưu Thái Bảo, chỉ vì có Thiết Tiểu Bối Lặc che chở. Như Đức Ngũ trú Đông thành, y chẳng qua là người từng làm việc vặt cho phủ Nội vụ, hơn nữa mấy năm trước từng sung quân tới Tân Cương một lần, nhưng Thiết Bối Lặc lại càng gần gũi với y! Ngũ Đức chuyên giao kết với phỉ thân giang hồ, Lưu Thái Bảo có quá nửa là do y tiến cử”. Ngọc đại nhân nói:

“Ta biết, Đức Khiếu Phong, Khâu Quảng Siêu đều tự ví là Mạnh Thường, Bình Nguyên. Có điều con người Đức Ngũ đó quả không kém. Lúc ở Tân Cương ta rất quan tâm tới y. Nhưng vì nói rõ ra, nhà y với nhà ta cũng đều là quen biết lâu năm, gần đây ta biết y rất an phận. Chuyện Lưu Thái Bảo làm, đại khái không liên quan tới y”. Lỗ Quân Bội nói:

“Thong thả để cháu thay lão bá trừng trị tên Lưu Thái Bảo đó. Lão bá sợ người ngoài nói ra vào, không thể do nha môn Đề đốc bắt xử y, nhưng cháu ở phủ Thuận Thiên bắt y, có lẽ người ngoài không đến nỗi nói gì!” Ngọc đại nhân lại luôn miệng nói:

“Không cần vậy, không cần vậy! Chúng ta hà tất nổi giận không đâu với hạng tiểu nhân chợ búa!”

Lúc bấy giờ Ngọc Kiều Long ở trong phòng chỉ chú ý lắng nghe ngoài phòng nói chuyện, lại không biết Lỗ phu nhân nói chuyện rất thân thiết với nàng cả nửa ngày, cõi

một tấm ngọc bội đeo bên người ra. Đó là mảnh ngọc khắc ra một con bạch long, một con lục long, trong khảm một mảnh vàng coi như hạt châu. Lão phu nhân nói:

“Ta cho người đeo cái này! Đây là vật gia truyền của nhà ta, nghe nói đeo vào có thể áp kinh trấn tà. Lúc đại ca người vào trường thi ta cho y đeo cái này, bây giờ ta thấy người cũng lắm tai đa bệnh, người đeo đi! Đeo vài ngày có thể sẽ khỏi bệnh”. Ngọc Kiều Long vừa nghe thế rất kinh ngạc, chỉ vì chuyện này, rõ ràng là Lão phu nhân đưa lễ vật đính ước, cha mẹ nàng chắc đã đồng ý chuyện hôn nhân này, nếu không thì vật gia truyền của bà ta há có thể tùy tiện tặng cho người ngoài? Nàng rất tức giận, hận không thể với tay qua giật ném xuống đất cho vỡ nát ra! Nhưng lại thấy mẹ nàng nói:

“Người nhận đi! Cảm ơn Lão bá mẫu mau!” Ngọc Kiều Long trong lòng rất khó chịu, nhưng vì mẫu thân từ tết đến nay thực không có một ngày không bệnh, bệnh của mình chẳng qua là một câu nói giả để che lấp sự phiền não, nhưng cha mẹ quả thật là vì mấy chuyện năm ngoái đều phát bệnh mấy lần, nay mình sao có thể làm mất mặt lão nhân gia, khiến Lão phu nhân xấu hổ? Nàng bèn theo lời mẹ quay qua Lão phu nhân thì lễ cảm tạ. Lão phu nhân đích thân đeo miếng ngọc bội cho Ngọc Kiều Long. Ngọc Kiều Long cúi mặt, cố ghìm nỗi đau đớn giận dữ.

Lúc ấy Lão Quân Bội ở ngoài phòng đã được cha nàng mời vào thư phòng, nói là đi xem chữ gì đó.

Ngọc Kiều Long đứng cả nửa ngày, mẹ bảo ngồi nàng cũng không chịu, sau đó Lão phu nhân nói:

“Cô nương người nếu cảm thấy không thoải mái thì về phòng nghỉ ngơi đi! Không cần tiếp chuyện ta”. Ngọc Kiều Long cũng nói:

“Đúng ạ, con về phòng nghỉ ngơi!”. Ngọc Kiều Long liền quay người ra khỏi phòng, Tú Hương theo ra. Ngọc Kiều Long vừa ra khỏi phòng phía bắc, nàng liền đi rất nhanh trở về phòng của mình, cầm miếng ngọc bội ném xuống đất keng một tiếng, miếng ngọc bội văng xuống dưới ghế! Con mèo lông trắng nhảy phóc qua dùng chân chụp, Tú Hương hoảng sợ biến sắc, vội ngồi xuống cản con mèo lại nhặt lên. Vừa nhìn thấy miếng ngọc này cũng thật rắn chắc, không bị vỡ nhưng chỗ sừng của hai con rồng có chút sứt mẻ, cô liền cất vào ngăn kéo của cái bàn nhỏ rồi an ủi tiểu thư, nói:

“Tiểu thư, người nằm nghỉ ngơi một lát đi!”

Ngọc Kiều Long cười nhạt, cũng không nói gì. Hai chiếc trâm hoa cài trên đầu nàng rung lên, để hài cao gót đập trên nền gạch bóng, đi đi lại lại. Chợt ánh mắt nàng dừng lại trên cánh cửa cách giường nằm mà nàng tự vẽ, viết chữ lên trên đó, tự khắc con dấu “Ý Vân Hiên chủ nhân”, chữ “Vân” này đã kích động lòng nàng. Nàng dùng chân,

trong lòng tràn lên nỗi thương cảm. Lúc ấy con mèo trắng lại nhảy lên bàn trà, Ngâm Tự bước qua nói:

“Tuyệt Hồ! Tuyệt Hồ! Đừng lên bàn trà làm đổ bình hoa, Tuyệt Hồ ngoan nào!”, chữ “Hồ” nay lại khiến tiểu thư biến sắc.

Bỗng nhiên Tiền má má đi vào, nói “Lỗ phu nhân sắp đi! Phu nhân bảo tiểu thư tiễn”. Ngọc Kiều Long lắc đầu nói:

“Ta không tiễn”. Tiền má má giật mình ngẩn ra! Tú Hương, Ngâm Tự liền nhìn Tiền má má nháy mắt ra hiệu bảo bà ta đi ra. Tiền má má đi một lúc, Ngọc Kiều Long bỗng nhiên đứng dậy khẽ thở dài, tự cảm thấy Lỗ phu nhân đem ngọc bội tặng cho mình, nếu mình không ra tiễn cũng thật khiến cha mẹ mất mặt. Lúc ấy nàng quay người đi ra khỏi phòng, nhưng tới hành lang vừa nhìn, Lỗ phu nhân đã đi rồi. Ngọc Kiều Long bèn quay về phòng, sai Ngâm Tự tháo trâm hoa lược cài trên đầu xuống, lên giường nằm nghỉ ngơi, trong lòng rất phiền não. Mãi đến tối, Tú Hương khẽ nói với nàng:

“Tiểu thư người đừng ưu sầu, tôi giúp tiểu thư nghe ngóng rõ rồi, Lỗ phu nhân hôm nay tới chỉ là chúc tết, cũng không nói tới chuyện khác. Tiểu thư đừng buồn, tôi còn nghe Tiền má má nói nghe các má má của Lỗ phủ hôm nay tới nói rằng thiếu gia họ hiện đã thăng quan, không ít người nói tới chuyện hôn nhân, đại khái ... không cần gì tới chúng ta!” Ngọc Kiều Long tức giận nói:

“Ai bảo các người lo chuyện không đâu! Về sau nhà họ Lỗ họ bất luận là ai tới, ta quyết cũng không gặp!”, tuy nói nhưng trong lòng lại thấy rất được an ủi, cũng rất mong vị Hàn lâm xấu xí kia lấy một tiểu thư mỹ miều nhà khác, khỏi quấy rầy tới mình. Nhưng lúc ấy tiếng pháo xa gần vẫn ù ù vang lên, năm tháng trôi đi, mình đã thêm một tuổi. Hoa mai trong bình nở đầy ý xuân, giá nến bạc trên bàn ngậm sầu, Ngọc Kiều Long lại không tìm được thâm thấy đau lòng.

Lại qua một ngày, hôm nay là mười lăm tháng giêng, thượng nguyên giai tiết. Trước kia lúc ở Tân Cương, trong quan nha bày rất nhiều hoa đăng, Ngọc Kiều Long rất vui vẻ. Năm ngoái từ Tân Cương về kinh, nàng đã sớm chuẩn bị đến các nơi trong kinh thành xem hoa đăng mấy ngày, nhưng không ngờ gia đình đột nhiên gặp chuyện ưu phiền, khiến nàng không còn hứng thú gì nữa. Vì Ngọc phu nhân sợ con gái buồn phiền sinh trọng bệnh nên cố giấu bệnh của mình, muốn dẫn con gái đi xem hoa đăng, lúc mới qua giờ cơm trưa, sai người ra ngoài chuẩn bị. Họ định xem hoa đăng ở chỗ trước Cổ Lô, vì chỗ đó cách phủ không xa.

Lúc ấy những phố phần hoa nhất Bắc Kinh có ba nơi, tục có câu “Đông Đơn, Tây Đơn trước Cổ Lô”. Hôm ấy cả ba nơi này đều có hoa đăng. Lúc bấy giờ đã hơn tám giờ tối, trời ngả màu xanh đen, vầng trăng sáng từ phương đông từ từ di động về phương tây,

nhưng lúc ấy không ai chú ý tới ánh trăng, tất cả đều tụ tập xem hoa đăng phía dưới. Phố lớn rất dài, hai bên đều là thương hiệu, các cửa hiệu đều treo đèn, chỗ là cung đăng hình vuông làm bằng thủy tinh, chỗ thì treo dọc tường một dãy đèn lồng bằng sa. Bất luận trên thủy tinh hay trên the đều vẽ tỉ mỉ nhân vật, vẽ một số tiểu thuyết cổ sự, nào là “Tam quốc chí”, “Ngũ tài tử”, “Liêu trai”, “Phong thần bảng” vân vân. Bức tranh vẽ liên hoàn, xem từ đầu tới đuôi, như đọc một bộ tiểu thuyết, vì thế trước mấy nơi hoa đăng này đầy người chen chúc, người này huých người kia, cả gió cũng không thổi qua được. Trên đường cũng là xe ngựa huyền ảo, các quan viên, phu nhân, tiểu thư quý phủ bình thường ít ra khỏi cổng, hôm nay đều ra ngoài xem hoa đăng. Tất cả các lão phu nhân, thiếu phụ mặc y phục người Hán, y phục Bát kỳ, con gái mới lớn, trẻ con ai ai cũng trang điểm rất đẹp, hồng tía chen lẫn, cười nói vui vẻ, cũng đều tới đây ngắm nhìn, chen lấn. Ánh đèn làm mờ ánh trăng, một số bọn thiếu gia có tiền, cũng ở trong đám đông đốt pháo hoa, đốt pháo đi đùng, khói lửa phun lên cao như một cây hoa lửa, phía chân trời xa xa ánh đèn xanh đỏ chợt sáng chợt tắt, cũng có thương hiệu đốt pháo hoa, trong pháo hoa có thể tung ra những hình vẽ trò chơi tân kỳ đủ màu đủ dạng. Vì vậy người càng lúc càng nhiều, như một cái chảo lớn đầy cháo người, một mảng cát người lớn, nhìn ra chỉ thấy một biển người mênh mêng không bờ. Nhưng một số kẻ vô lại đầu đường xó chợ cũng hoạt động trắng trợn, lén lút mò mẫm phụ nữ, lén lút làm rách áo mới của người, móc túi ... không chuyện xấu xa nào không làm. Vì vậy trong tiếng cười ồn ào hỗn tạp, cũng chen vào tiếng mắng chửi của phụ nữ, tiếng hô hoán chen lấn của trẻ con, và tiếng cười rộ giống như hải triều, giống như giông tố, thanh âm rất to, vô cùng hỗn loạn.

Lúc bấy giờ gia quyến của Ngọc phủ đều ở trên lầu một cửa hiệu bán vải vóc lớn đã thu xếp từ ban ngày. Cửa hiệu bán vải vóc mượn đó hầu hạ các khách hàng giàu có, nhất là khách lại là Cửu Môn Đề đốc tổng quản kinh thành, nên chuẩn bị rất chu đáo, đặt bốn chậu than, chuẩn bị trà thơm, dọc lan can đặt một dãy ghế. Ở đó từ trên nhìn xuống, ánh đèn bóng người, cây lửa hoa bạc đầy đường, tất cả đều trong tầm mắt, hai bên lầu cũng hoàn toàn không có kẻ đi rong.

Lúc bấy giờ, người tới là Ngọc Kiều Long còn hoa lụa và châu ngọc đầy đầu, y phục cũng rất lộng lẫy. Tú Hương chải một bím tóc lớn, cũng mặc áo đoạn đứng hầu bên cạnh, và có bốn bộc phụ, lui tới hầu thuốc mời trà. Đứng dựa dưới chân cầu thang là hai tôi tớ nam và mấy viên sai quan của nha môn Đề đốc đứng giữ, ngay cả người của bốn điểm cũng không được lên lầu. Xem hơn nửa ngày, trời đã giao tới canh hai, những cái đèn trên phố, vì nến sắp tàn, vì vậy cũng phát tối dần. Pháo hoa đều đã đốt xong, người đến xem dần dần tản đi, chỉ có tiếng pháo nổ đi đùng. Nửa ngày nay, Ngọc Kiều Long và mẹ nàng đều rất vui, Ngọc phu nhân nói:

“Rốt cuộc kinh thành là nơi náo nhiệt, chúng ta trú ở Tân Cương mười mấy năm thật khiến tầm mắt bị thu hẹp. Hôm nay ta tới đây xem những người này, những đèn hoa này, thật khiến ta hoa cả mắt! Kỳ thực ta vẫn là người sinh ra và lớn lên ở kinh thành!” Ngọc Kiều Long cười cười, lắc đầu, những đóa hoa lụa trên đầu nàng rung động, nói:

“Con thấy Tân Cương là nơi rất đẹp, con rất nhớ Tân Cương!” Ngọc phu nhân hỏi Tú Hương:

“Người nói xem kinh thành đẹp hay Tân Cương đẹp?” Tú Hương cũng mỉm cười nói:

“Con nói đều đẹp cả!” Ngọc phu nhân cười nói:

“Tội người lớn lắm đấy! Trời không còn sớm nữa, nói họ chuẩn bị xe, chúng ta cũng nên quay về”, các bộc phụ vội vàng dạ, đi dặn đám tôi tớ đàn ông, đám này lại xuống lầu truyền đạt. Ba cỗ xe lớn đều chuẩn bị trước cửa hiệu bán vải vóc, hai viên sai quan đeo đao bên người canh giữ. Lúc này hai mẹ con Ngọc phủ đi xuống lầu, do a hoàn bộc phụ dìu ra cửa hiệu, đã có rất nhiều người vây quanh đợi xem. Ánh trăng trên trời và ánh đèn chung quanh chiếu lên Ngọc Kiều Long trông nàng giống như tiên nữ.

Ngọc Kiều Long lại cúi đầu, tấm lưng ban đầu bằng đoạn xanh đỏ cùng rất nhiều trâm vàng hoa lụa che kín khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Đi vài bước, vẫn chưa lên xe, lúc ấy chợt nghe phập một tiếng, Ngọc Kiều Long không kịp được rùng mình, hoa lụa rung động, nàng ngẩng đầu lên. A hoàn bộc phụ đều kinh hãi la lên. Nguyên là từ trong đám đông người bắn ra một vật, bắn trúng lưng bản đầu của Ngọc Kiều Long. Tú Hương kiễng chân từ trên đầu tiểu thư rút vật đó ra, kinh ngạc nói:

“Trời ơi, là một mũi tên!” Ngọc Kiều Long cúi nhìn, thấy mũi tên dài không quá ba tấc, rất nhỏ, lập tức biến sắc nhìn vào đám đông. Lúc ấy các viên sai quan đều đã yêu đao lấp loáng xua mọi người đi. Rất nhiều người đứng xem hoảng sợ la ãm lên, có người kêu khóc, chỉ vì người này chen người kia, muốn chạy nhanh cũng không được.

Ngọc phu nhân đã lên xe, nhìn thấy hỗn loạn liền gọi bộc phụ qua hỏi:

“Có chuyện gì?” Bộc phụ nói:

“Có người xấu trong đám đông bắn một mũi tên vào tiểu thư!” Ngọc phu nhân giật nảy mình hỏi:

“Có bị thương không?” bộc phụ nói:

“Cũng không bị thương, mũi tên rất nhỏ, bắn lên tấm lưng bản đầu, xuyên qua lớp đoạn, hoa trên đầu cũng bị hỏng, tiểu thư rất bình an!” Ngọc phu nhân nghe vậy rất tức giận nhưng lại thấy người bốn phía bỏ chạy tán loạn kêu la ãm ãm, roi da của đám sai

quan quát vù vù, cũng có tiếng vó ngựa dồn dập. Ngọc phu nhân bảo đầy tớ cản các viên sai quan lại, nói:

“Không cần đuổi người, truy tìm người bắn tên đã, đâu có liên can gì tới người khác? Không được đuổi người! Không được đánh người!”.

Có lời dặn của Chính đường phu nhân, các viên sai quan mới đều dừng tay, những người kinh hãi bỏ chạy đều kêu khóc, trên đường cái đã không còn ai. Ba cỗ xe do quan quân cưỡi ngựa bảo vệ lại trở về Ngọc phủ. Vào trong phủ, Ngọc phu nhân còn ngắm kỹ con gái, thấy nàng không bị thương mới yên tâm. Lại nhìn tới mũi tên nhỏ kia, lại không tìm được kinh ngạc nói:

“Mũi tên lần trước làm vợ Lưu Thái Bảo bị thương, không phải cũng một loại sao?” Đám bộc phụ cũng đều kinh ngạc. Kiều Long tiểu thư lại im lặng không nói gì. Ngọc phu nhân lại an ủi nói:

“Người cũng vào phòng nghỉ đi, đây là bọn giặc cướp cố ý sinh sự, có quá nửa lại là do Lưu Thái Bảo gây ra, người đừng sợ hãi! Hãy đeo tấm ngọc bội mà Lỗ phu nhân cho người, có thể áp kinh trấn tà. Người đi ngủ đi!” Ngọc Kiều Long dạ một tiếng, tỉnh an mẫu thân, rồi dắt a hoàn ra cửa. Chỉ thấy trăng sáng vàng vạc trong suốt như nước, bóng cột và lan can trải ra trên mặt đất, như dùng sơn đen vẽ lên. Gió hiu hiu, mai trong chậu đón xuân đều tỏa mùi hương thơm ngát, tiếng hài nhẹ nhàng, quần áo phát phơ. Về tới phòng Ngâm Tự đã chuẩn bị xong, hai a hoàn hầu hạ tiểu thư tháo gỡ bím tóc, thay quần áo, tiểu thư lại buồn bã nói “Các người đi ngủ đi!”

Tú Hương, Ngâm Tự hai người biết hôm nay tiểu thư xem đèn, trải qua nguy hiểm. Bây giờ thần sắc của tiểu thư vẫn còn đặc biệt bất an, vẻ mặt sầu thảm trước nay chưa từng thấy, hai a hoàn liếc nhau không ai dám nói câu nào, không ai dám đi nặng chân một bước, cùng rón rén đóng chặt cửa phòng mình đi ngủ.

Hai a hoàn vừa đi ra, dáng vẻ của Ngọc Kiều Long lại càng thê thảm. Nàng nằm úp tay lên bàn khóc nức nở. Tuy nàng không dám khóc thành tiếng, nhưng toàn thân rung lên, con mèo lông dài màu trắng ngồi dưới đất, ngược đầu nhìn chủ nó, dường như nó cũng rất buồn bã, vì cô chủ xinh đẹp của nó trước nay cũng chưa bao giờ đau lòng như vậy. Ngọc Kiều Long khóc lóc ở đó, cả phủ không một ai biết, tâm tình của nàng càng không một ai hiểu được, đêm ấy nàng khóc đến khuya mới thiếp đi.

Bắt đầu từ hôm sau, nàng không thể rời khỏi giường nữa, nhưng trên mặt nàng chỉ có vẻ buồn rầu chứ hoàn toàn không có vẻ bệnh tật, mời đại phu tới thăm mạch cũng nói không có bệnh tật gì lớn, nên mọi người đều cho rằng tiểu thư vì hôm xem đèn tiết thượng nguyên gặp phải nỗi lo sợ, đến nỗi thành bệnh.

Lúc ấy lại có họ hàng ra mặt, chủ trương mời bà đồng theo hầu, mời tăng nhân đạo sĩ nương tai giải hạn, nhưng Ngọc Chính đường đều nghiêm khắc cự tuyệt.

Có người đề nghị mau định việc hôn nhân cho tiểu thư, mau mau gả đi, chuyện này thì Ngọc đại nhân lại cảm thấy rất có lý. Từ đó thường cùng phu nhân bí mật bàn bạc sau lưng con gái, mà Lỗ phu nhân và Lỗ Quân Bội lại càng thường xuyên lui tới Ngọc phủ.

Qua vài hôm, tôi tớ trong ngoài đều biết rõ Tam tiểu thư Kiều Long cô nương đã được đại nhân và phu nhân hứa gả cho Lỗ Hàn lâm vừa nhận chức Phủ thừa phủ Thuận Thiên, đã hẹn qua tháng sau chính thức làm lễ đính hôn, đến mùa thu lúc hoa cúc nở sẽ làm lễ nghênh hôn, hiện chỉ còn giấu tiểu thư và hai a hoàn của tiểu thư mà thôi.

Hôm ấy là ngày cuối tháng giêng, đến tối sao sáng đầy trời nhưng không có ánh trăng. Mấy hôm trước Ngọc phủ canh phòng ban đêm nghiêm mật, đến nay cũng hơi lơ là chút ít. Đêm ấy sau giờ Tý, toàn Ngọc phủ ngoài những người canh gác ở trong phòng trực, tất cả đều đã tắt đèn. Kiều Long tiểu thư bệnh ngày càng nặng, hai a hoàn hầu hạ suốt ngày bên cạnh nàng cũng đã cho đi nghỉ.

Trong phòng nàng tuy hai ngọn nến lớn đã tắt, nhưng trong màn còn thấy ánh đèn, có điều lúc ấy nàng hoàn toàn không đọc quyển sách bí mật kia, nàng chỉ nằm trên giường buồn bã. Lúc ấy như có tiếng còi rúc vang tới, nàng lập tức giật mình ngồi dậy, lại nghe trên nóc phòng có tiếng mèo meo meo. Con mèo trắng nằm sấp trên chần nàng cũng động tai lên. Ngọc Kiều Long cầm đèn bước xuống giường, nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng, ánh nến yếu ớt sau cửa sổ lóe lên. Một lúc sau nghe ngoài cửa có một tiếng tu tu, như gió thu thổi lá rụng, lại nghe ngoài cửa có tiếng người nói:

“Kiều Long, Kiều Long! Mở cửa mau lên, ta đây!”, là giọng đàn ông vắng tới tai Ngọc Kiều Long tiểu thư, nhẹ như gió thoảng.

Nàng trước hết thổi tắt ngọn đèn trên tay, sau đó hướng ra ngoài cửa sổ hạ giọng nhưng rất nghiêm khắc nói:

“Người tới như thế này bảo ta mặt mũi nào mà gặp người!” Hai hàng nước mắt nàng ứa ra, ngoài cửa sổ lại có một tiếng cười khanh khách, nói:

“Ngọc Long muội mở cửa sổ đi, cho ta gặp cô”. Ngọc Kiều Long thầm thở dài một tiếng, mở cửa sổ ra. Người bên ngoài như một con mèo nhảy ngay vào, vừa vào tới là chụp vai Ngọc Kiều Long, Kiều Long cũng không chống trả, chỉ hạ giọng nói:

“Người lui lại đi!” Lại hỏi:

“Lúc chia tay ở Tân Cương, ta đã nói với người những gì? Bây giờ người quên hết cả rồi à? Hôm rằm người còn bắn tên, quả thật người muốn ép ta phải chết sao ... ?”

Giọng nói của nàng mười phần thâm, nhưng người đàn ông vẫn cười nói:

“Ta tới Bắc Kinh là để gặp cô, cô thấp đèn đi, để ta nhìn mặt cô”. Ngọc Kiều Long lắc đầu liên tiếp, nói:

“Người đi mau đi! Bây giờ ta đã không phải như ta lúc ở Tân Cương rồi, người phải nhớ lời ta nói trước đây, phải đi mau đi! Phải theo lời ta mà làm, sau một năm người hãy trở lại! Nhưng không được tới thế này, nếu không chúng ta không cần gặp nhau nữa đâu!” Người đàn ông đối diện nói:

“Bất kể thế nào cô cũng phải cho ta nhìn lại mặt cô. Sau khi chia tay, ta nằm mơ cũng thấy cô, lúc tỉnh trong mắt cũng là cô, sa mạc, núi cao, rừng sâu, sông lớn, cái vòng trên thanh đao của ta, chén rượu, chén cơm không chỗ nào không có dung mạo của cô, hôm ấy dưới ánh đèn ta không nhìn thấy rõ, bây giờ ta phải nhìn kỹ, nhìn xong ta sẽ đi! Lời cô nói ta sẽ làm, sắp tới chúng ta sẽ là vợ chồng!”

Lúc y nói chuyện không đợi Ngọc Kiều Long đồng ý hay không, y đã lấy hỏa tập trong người ra thổi mạnh một cái, phù một tiếng, ngọn lửa lập tức bốc lên, trong phòng sáng bừng. Dưới ánh lửa soi rõ tiểu thư Ngọc Kiều Long mặc áo ngủ bằng đoạn hồng, búi tóc buông xõa, mặt đầy nước mắt thẹn thùng tức giận. Lại soi tới người đàn ông đối diện thì y nguyên là một thiếu niên mười phần khôi ngô, diện mạo anh tuấn, chỉ là ăn mặc vô cùng kỳ lạ. Toàn thân mặc áo vải xanh, đầu đội một cái mũ lông cừu đen, mang thắt lưng da, trên thắt lưng cài một thanh cương đao dài không tới hai thước, chuôi đao có một cái vòng bằng đồng. Lúc ấy bốn mắt nhìn nhau một cái, người kia thì cười, Ngọc Kiều Long tuy cũng lộ vẻ đăm thắm nhưng vẫn đẩy người kia nói:

“Người đi mau đi! Ngàn vạn lần nên nghe lời ta, đi làm đi ... Không cần phải tới đây thế này! Tiểu Hồ! Người vạn lần phải nghe lời ta!” Người đàn ông tên Tiểu Hồ đối diện cũng cười nói:

“Cô đừng thương tâm! Lần này ta đi, nhất định sẽ nghe lời cô. Được, sẽ gặp lại”. Lúc ấy y thổi tắt hỏa tập, đẩy cửa sổ bước ra.

Ngọc Kiều Long lại rầu rĩ suốt nửa ngày, mới đóng chặt cửa sổ. Trở lại vào phòng, đặt giá nệm xuống bàn, nàng lại ngã vật ra giường, hai hàng nước mắt lăn tăn rơi xuống, ướt đẫm cả chiếc gối thêu, ướt cả chiếc chăn gấm. Lúc ấy đang đêm khuya, chiếc đồng hồ báo thức trên vách leng keng khua bốn tiếng, con mèo cũng đã phập phồng phập phồng thờ ngủ say bên cạnh nàng, trên gối vẫn có tiếng thốn thốn. Ngọc Kiều Long tiểu thư trong lòng chua xót, như ngủ mà không phải ngủ. Nàng nhớ lại giấc mộng mười mấy năm trước, nhớ lại vùng Tân Cương xa xôi ...

oOo

Sách này viết tới đây phải kể lại quá khứ của Ngọc Kiều Long một lượt.

Ngọc Kiều Long theo cha tới kinh bất quá chỉ mới bốn năm tháng, cuộc sống của nàng trước đó hoàn toàn ở Tân Cương. Nàng có một thân võ nghệ vũ dũng có thể liềm thần chế quỷ, khéo léo có thể tráo trắng trộm sao, đến nay cha mẹ nàng vẫn không biết. Sư phụ của nàng tên Cao Lăng Thu, biệt hiệu Vân Nhạn, người này có liên quan tới Á hiệp trong “Hạc Kinh Côn Luân” và anh em “Kiếm Khí Châu Quang”.

Người viết để có đầu có đuôi không thể không quay ngọn bút lại, phải bắt đầu từ ba mươi sáu năm trước (Ngọc Kiều Long năm nay mười chín tuổi, như vậy là trước khi nàng sinh ra mười bảy năm). Lúc bấy giờ các bậc kỳ nhân trên giang hồ nối nhau xuất hiện:

Kỷ Quảng Kiệt, Lý Phượng Kiệt, Tĩnh Huyền thiên sư chia nhau ngụ ở nam bắc Đại Giang hai bờ Hoàng Hà. Nhưng người đứng đầu lúc bấy giờ là Kỳ hiệp Giang Nam Hạc lại ẩn cư ở núi Cửu Hoa tại Hoãn Nam, trồng trà để sống, không hỏi tới chuyện giang hồ.

Giang Nam Hạc có một sư huynh là Á Ba, vừa câm vừa điếc, trước nay không ai biết tên họ của y, chỉ gọi y là Á hiệp. Vì theo lời Giang Nam Hạc võ nghệ của sư huynh y còn cao gấp mấy lần y. Bình nhật Á hiệp cùng sư đệ trồng trà luyện võ, nhưng một hôm y đột nhiên thất tung, rớt lại y đi đâu, sống hay chết thì ngay Giang Nam Hạc cũng không biết. Việc thất tung của Á hiệp hơn ba mươi năm trước lại gián tiếp có quan hệ không nhỏ tới Ngọc Kiều Long hiện nay.

Chuyện này xảy ra ở huyện Tuy Giang vùng sông Kim Sa cạnh Vân Nam, ngoài huyện có một thôn nhỏ, có khoảng hai mươi gia đình sinh sống. Nơi ấy có rất nhiều ngô đồng và hòe liễu, lúc ấy đang mùa hè, bóng xanh rợp cả thôn.

Một hôm vào lúc xế chiều, mưa nhỏ lất rắt, trong thôn, ngoài núi, trên đầm, sông lớn đều khuất sau một màn khói dày, trời tối dần, trên đường đã không còn người đi, nhưng xa xa lại vang tới tiếng vó ngựa giẫm nước lồm bồm, vốn là một con ngựa đen phóng tới, người trên ngựa mặc áo đen, đội một chiếc nón rơm rộng vành, cưỡi ngựa xông pha trong màn mưa. Người này vóc dáng không cao cũng không gầy, quần áo không có vẻ nghèo khổ cũng không có vẻ giàu có, tuổi khoảng trên dưới năm mươi. Bộ râu tuy đã cạo nhưng lại mọc khá dài, có rất nhiều sợi bạc. Sau yên ngựa có một cái bao không lớn lắm, làm bằng vải dầu nên không thấm nước, nhưng áo quần của y đều sũng ướt.

oOo

Hết hồi 4

Mục Lục

Hồi 5